

แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัย
พณิชยการธนบุรี

EFFECTIVE MOTIVATION OF THE DECISION TO ENROLL IN VOCATIONAL
CERTIFICATE IN THONBURI COMMERCIAL COLLEGE

ศรัณย์วัฒน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2566

แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัย
พณิชยการธนบุรี

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด
คณะบริหารธุรกิจเพื่อสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2566
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

EFFECTIVE MOTIVATION OF THE DECISION TO ENROLL IN VOCATIONAL
CERTIFICATE IN THONBURI COMMERCIAL COLLEGE

SARUNRAT ISSARANGKUL NA AYUTTHAYA

A Master's Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
(Business Administration (Marketing))
Faculty of Business Administration for Society, Srinakharinwirot University

2023

Copyright of Srinakharinwirot University

สารนิพนธ์

เรื่อง

แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัย

พณิชยการธนบุรี

ของ

ศรัณย์รัตน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.นาฏอนงค์ นามบุตดี)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี รามัญ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตา)

ชื่อเรื่อง	แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี
ผู้วิจัย	ศรัณย์รัตน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา
ปริญญา	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2566
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. นาฏอนงค์ นามบุตดี

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำนวน 207 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแตกต่างโดยการหาค่าที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และสถิติการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3.01 – 3.50 มีความคาดหวังด้านอาชีพอิสระ ปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ในด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครองคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี รายได้ของผู้ปกครองต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท อาชีพของผู้ปกครองรับจ้างทั่วไป/อิสระ บุคคลที่แนะนำในการศึกษาต่อ คือญาติ/ผู้ปกครอง ได้รับข้อมูลการศึกษาต่อจากสื่อของวิทยาลัย ส่วนใหญ่ จากสื่อสังคมออนไลน์ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับมาก ทุกด้าน ได้แก่ ด้านอื่นๆ ด้านสังคม ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านอาชีพ ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเอง และด้านอื่น ๆ สามารถพยากรณ์การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ทั้ง 2 ด้าน มีอิทธิพลในการพยากรณ์ได้ร้อยละ 48.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ : การตัดสินใจศึกษาต่อ, ปัจจัยส่วนบุคคล, ปัจจัยสนับสนุน, ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

Title	EFFECTIVE MOTIVATION OF THE DECISION TO ENROLL IN VOCATIONAL CERTIFICATE IN THONBURI COMMERCIAL COLLEGE
Author	SARUNRAT ISSARANGKUL NA AYUTTHAYA
Degree	MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION
Academic Year	2023
Thesis Advisor	Lecturer Nartanong Nambuddee , D.B.A.

The research aims to study effective motivation in decisions to enroll for a Vocational Certificate in Thonburi Commercial College. The research was conducted using a quantitative approach with a sample group of 207 first-year vocational certificate students in the second semester of the 2022 academic year. The data was collected using a questionnaire and analyzed using statistical methods, including percentages, frequencies, means, standard deviation, and Multiple Regression. The research found that the majority of respondents were female and had a grade point average in secondary school between 3.01 and 3.50. They had aspirations for self-employment. The supporting factors for the respondents were the education level of their parents, less than a Bachelor's degree level, an income lower than or equal to 20,000 baht, and their parents were occupied as general laborers or self-employed. The main source of information about further education was relatives or parents, and the majority of respondents received information from media and online social media. The respondents had high levels of motivation in all factors, including social, self-development, career and others. The results of the hypothesis testing found that there were differences in career aspirations among the students, which influenced their decision to study for the vocational certificate at Thonburi Commercial College, with a statistical significance of 0.05 level. Self-development and other motivations can predict the decision to enroll for a Vocational Certificate. Both factors had a 48.3% predictive influence at Thonburi Commercial College, with a statistical significance of 0.05.

Keyword : Vocational Certificate, Decision to enroll, Personal factors, Supporting factors

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์และเมตตาจากอาจารย์ ดร.นาฏอนงค์ นามบุตดี ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ฉบับนี้ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ส่งผลให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตากรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี รามัญญ์ ที่ได้ให้เกียรติเป็นกรรมการในการสอบสารนิพนธ์ซึ่งได้ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์เป็นอย่างสูง ส่งผลให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ความเมตตา รวมถึงเจ้าหน้าที่คณะบริหารธุรกิจเพื่อสังคมที่ให้ความช่วยเหลือในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ และอำนวยความสะดวกด้วยดีเสมอมาตลอดระยะเวลาการศึกษาและทำวิจัยฉบับนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือและสละเวลา อันมีค่ายิ่งในการทำแบบสอบถามเพื่อการวิจัยฉบับนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนๆทุกคน ที่คอยให้คำปรึกษาและช่วยเหลือทั้งในเรื่องของการเรียนตลอดจนการทำวิจัย และขอขอบพระคุณครอบครัวของผู้วิจัยที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยตลอดมาจนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษานี้จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่อนิสิตนักศึกษา ผู้ที่สนใจและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกๆท่าน ซึ่งหากงานวิจัยฉบับนี้มีข้อบกพร่องประการใด ผู้วิจัยต้องกราบขออภัยมา ณ ที่นี้

ศรัณย์รัตน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญรูปภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	3
ความสำคัญของงานวิจัย	4
ขอบเขตของงานวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	8
สมมติฐานงานวิจัย.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ	10
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับทฤษฎีการตัดสินใจ.....	18
3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเลือกอาชีพ.....	21
4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562.....	22
5. ข้อมูลวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	25
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	36
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	40
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	49
สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	78
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	81
สังเขปกการวิจัย.....	81
การอภิปรายผล	85
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	90
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	90
บรรณานุกรม	92
ภาคผนวก.....	94
ประวัติผู้เขียน.....	100

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	35
ตาราง 2 แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	40
ตาราง 3 แสดงจำนวน และค่าร้อยละ ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	49
ตาราง 4 แสดงจำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	51
ตาราง 5 แสดงปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (จัดกลุ่มใหม่).....	53
ตาราง 6 แสดงปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอาชีพของผู้ปกครอง (จัดกลุ่มใหม่) 53	
ตาราง 7 แสดงข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอายุ (จัดกลุ่มใหม่) 54	
ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ.....	55
ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำแนกเป็น รายด้าน	55
ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ.....	58
ตาราง 11 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามเพศ โดยใช้ Levene's test.....	59
ตาราง 12 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามเพศ.....	60
ตาราง 13 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้ Levene's test	61

ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้สถิติ F-test.....	62
ตาราง 15 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ โดยใช้ Levene's test.....	63
ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามความคาดหวังในด้าน อาชีพ โดยใช้สถิติ F-test.....	64
ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ เป็น รายคู่ โดยใช้ Least Significant Difference (LSD)	64
ตาราง 18 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครองโดยใช้ Levene's test.....	67
ตาราง 19 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ...	67
ตาราง 20 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามรายได้ของผู้ปกครอง โดยใช้ Levene's test.....	69
ตาราง 21 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามรายได้ของผู้ปกครอง โดย ใช้สถิติ F-test	69
ตาราง 22 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยใช้ Levene's test.....	71

ตาราง 23 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดย ใช้สถิติ F-test	71
ตาราง 24 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามบุคคลที่แนะนำในการเรียน โดยใช้ Levene's test.....	73
ตาราง 25 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามบุคคลที่แนะนำในการเรียน โดยใช้สถิติ F-test.....	73
ตาราง 26 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามการได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย โดยใช้ Levene's test.....	75
ตาราง 27 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามการได้รับข้อมูลจากสื่อของ วิทยาลัย โดยใช้สถิติ F-test.....	75
ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของแรงจูงใจต่อการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	76
ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจต่อการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ.....	77
ตาราง 30 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	78

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 แสดงขั้นตอนในกระบวนการตัดสินใจซื้อ..... 18

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) ถือเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นกฎหมายบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2559 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2564 นั้น มีหลักการสำคัญคือ “ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” มุ่งสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับคนไทย พัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ มีวินัย ใฝ่รู้มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบต่อสังคม มีคุณธรรมและจริยธรรม ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการในฐานะหน่วยงานหลักในภาคการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพคนของประเทศ ได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว ดังนั้น ภายใต้วิสัยทัศน์ “มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้คู่คุณธรรม มีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความสุขในสังคม” ของแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

ในทางเดียวกันการศึกษาสำหรับศตวรรษที่ 21 กำลังอยู่ในช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในสภาพแวดล้อมที่ประเทศต่าง ๆ มีความเชื่อมโยงกันมากขึ้นเรื่อย ๆ และระบบการศึกษาจำเป็นต้องปรับตัว โดยไม่ใช่แค่การปฏิรูปเพียงครั้งคราว แต่ต้องเป็นการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อตอบสนองความต้องการของเยาวชน สังคมและตลาดแรงงานทั้งในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งผู้กำหนดนโยบายและบุคลากรด้านการศึกษาของไทยที่ผู้เขียนมีโอกาสได้รู้จักล้วนตระหนักว่า การศึกษาควรจะมุ่งเน้นการเตรียมความพร้อมให้เยาวชนมีทักษะที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตและสอดคล้องกับสังคมในอนาคต แต่ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศไทยจะมีความก้าวหน้าในด้านการเข้าถึงการศึกษาในระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งมีการปฏิรูปเชิงโครงสร้างเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษา แต่ประเทศไทยยังคงประสบความท้าทายอีกหลายประการ เช่น นักเรียนจำนวนมากยังไม่มีทักษะพื้นฐานที่ควรจะมี ดังจะเห็นได้จากผลการประเมินต่าง ๆ ทั้งในระดับประเทศและในระดับระหว่างประเทศ หรืออัตราส่วนของเด็กที่ไม่ศึกษาต่อในระดับมัศึกษายังค่อนข้างสูง จึงทำให้เยาวชนจำนวนมากขาดทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานจริง ดังนั้นการปรับปรุงระบบการศึกษาและการพัฒนาทักษะมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ไทยบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี รวมทั้งจะช่วยเพิ่มศักยภาพ โอกาส และความเท่าเทียมทางเศรษฐกิจภายในประเทศ และด้วยแนวโน้มการเป็นสังคมผู้สูงอายุและสัดส่วนของประชากรในวัยทำงานที่ลดลง ทักษะที่จำเป็นที่สุดคือปัจจัยสำคัญของความสามารถในการแข่งขันของ

ประเทศไทยในอนาคต ฉะนั้นคุณภาพของระบบการศึกษาตลอดจนสมรรถนะและทักษะของผู้สำเร็จการศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่การศึกษาไทยควรได้รับการสนับสนุนและพัฒนา

อาชีวศึกษาจึงเป็นกระบวนการศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนในสายวิชาชีพที่จำเป็นต่อตลาดแรงงาน เป็นหนึ่งในกลไกขับเคลื่อนตลาดแรงงานมากขึ้น เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ตามสิ่งที่ตนเองถนัดและสนใจแล้ว ยังช่วยสร้างบุคลากรเฉพาะทางในสายอาชีพต่าง ๆ ที่ตลาดแรงงานขาดแคลนหรือกำลังต้องการกำลังคนเช่น อุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรมการท่องเที่ยว และการบริการ ผู้เรียนจะเติบโตขึ้นเป็นบุคลากรที่มีฝีมือ มีคุณภาพตามมาตรฐานอาชีพหรือมาตรฐานสากล จนสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ตรงตามแผนกที่เรียน อีกทั้งยังสามารถพัฒนาฝีมือและความรู้ต่อยอดไปในระดับสูง เพื่อความก้าวหน้าในสายอาชีพที่ต้องการ

นอกจากนี้ผู้ที่เข้ารับการศึกษาต่อแต่ละคนมีแรงจูงใจที่แตกต่างกัน เช่น ต้องการได้รับความรู้ และประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้น หรือความต้องการเพิ่มวุฒิทางการศึกษา เพื่อนำไปประกอบการแสวงหาความก้าวหน้า และความมั่นคงในชีวิต อีกทั้งแรงจูงใจจึงเป็นตัวกระตุ้นให้กระทำในสิ่งนั้นได้สำเร็จตามความต้องการหรือมุ่งหวัง ถ้าขาดแรงจูงใจก็จะทำงานหรือศึกษาเล่าเรียนก็ไม่ประสบความสำเร็จ และแรงจูงใจมีผลต่อการเรียนรู้ และพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอย่างมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะกระทำพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว มากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ (ลัดดาวัลย์ มากช่วย, 2564)

ในการนี้วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ได้เปิดแผนการเรียนแผนกพาณิชยกรรม ออกเป็น 7 แผนกคือ แผนกวิชาการบัญชี แผนกวิชาการตลาด แผนกวิชาการเลขานุการ แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ แผนกวิชาธุรกิจค้าปลีก แผนกวิชาภาษาต่างประเทศ และแผนกการท่องเที่ยว เป็นหลักสูตรที่วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีฝีมือ มีความชำนาญเฉพาะด้าน สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2562 ที่ให้นักเรียนมีความรู้ทักษะและประสบการณ์ในงานอาชีพสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ เลือกรวิถีการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับตน สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ท้องถิ่นและประเทศชาติ (หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ, 2562) วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีได้จัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ถึง ระดับปริญญาตรี โดยจัดการเรียนการสอนตามขีดความสามารถ และความพร้อมของนักเรียนเป็นหลัก เพื่อปลูกฝังทัศนคติที่ดีที่มีต่ออาชีพธุรกิจ

ให้แก่นักเรียน และสามารถดึงเอาศักยภาพของตนเองสู่โลกธุรกิจ จัดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทั้งทางตรง และทางอ้อมไปสู่การศึกษาต่อในระดับที่สูงต่อไป คณะครูและผู้บริหารได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญและตระหนักถึงประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับและนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข

ซึ่งจากสถิติการเข้าเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 มีจำนวนลดลงทุกปี (งานทะเบียนวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี, 2565) ถึงแม้ทางรัฐบาลจะสนับสนุนการศึกษาด้านอาชีวศึกษา แต่จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนยังมีจำนวนน้อย ซึ่งส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการสถานศึกษา ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ด้านอัตรากำลังครู และงบประมาณ ลดลงด้วยตามผู้เรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี เพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา และฝ่ายแนะแนวการศึกษา ในการวางแผนการจัดการศึกษาให้เหมาะสม ความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครองให้มีประสิทธิภาพ

วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

จำนวนนักเรียน - นักศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

ระดับ	การบัญชี			การตลาด			การธนาคาร			คอมพิวเตอร์ธุรกิจ/เทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล			การจัดการธุรกิจค้าปลีก			ภาษาต่างประเทศ			การท่องเที่ยว			การบัญชี (ทวิภาคี)			การตลาด (ทวิภาคี)			คอมพิวเตอร์ธุรกิจ (ทวิ) / เทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล (ทวิ)			การจัดการโลจิสติกส์ (ทวิ)			รวมทั้งสิ้น				
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม								
ปวช.1	20	59	79	29	40	69	0	11	11	120	45	165	24	31	55	11	30	41	1	6	7	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	205	223	427		
ปวช.2	19	80	99	30	46	76	2	8	10	109	64	173	19	34	53	4	20	24	3	12	15	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	186	262	448		
ปวช.3	12	71	83	33	46	79	4	9	13	123	63	186	17	43	60	4	19	23	3	17	20	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	196	268	464		
รวม ปวช.	51	210	261	92	132	224	6	26	32	352	173	525	60	108	168	19	69	88	7	35	42	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	587	753	1340			
ปวส.1	5	40	45	23	44	67	-	-	-	66	44	110	8	10	18	-	-	-	-	-	-	-	-	-	5	7	12	-	-	-	3	22	25	110	167	277		
ปวส.2	13	39	52	24	25	49	-	-	-	79	31	110	4	17	21	-	-	-	-	-	-	-	-	-	4	3	7	-	-	-	7	18	25	131	133	264		
รวม ปวส.	18	79	97	47	69	116	-	-	-	145	75	220	12	27	39	-	-	-	-	-	-	-	-	-	9	10	19	-	-	-	10	40	50	241	300	541		
รวมจำนวนนักเรียน - นักศึกษาทั้ง 5 ระดับชั้น																												828	1053	1881								
ป.ตรี 1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	4	14	18	7	6	13	20	2	22	-	-	31	22	53
ป.ตรี 2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	4	7	11	7	10	17	21	11	32	-	-	32	28	60
รวม ป.ตรี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	8	21	29	14	16	30	41	13	54	-	-	63	50	113
รวมจำนวนนักเรียน - นักศึกษาทั้ง 7 ระดับชั้น																												891	1103	1994								

หมายเหตุ นักเรียน นักศึกษาคาดค่ายังไม่รวมยอดสถิติด้านบน

(งานทะเบียนวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี, 2565)

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยสนับสนุน แรงจูงใจ ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ใน 3 ด้าน ได้แก่ เพศ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ความคาดหวังในด้านอาชีพ

2. เพื่อศึกษาปัจจัยสนับสนุน ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ใน 5 ด้าน ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย

2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ

ความสำคัญของงานวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงปัจจัยส่งเสริมการตัดสินใจเลือกเรียนต่อในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา ฝ่ายแนะแนวการศึกษา ในการวางแผนการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของงานวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 427 คน ของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 207 คน ของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ซึ่งได้มาจากการประมาณค่าตัวอย่าง โดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 2516) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อน 5% โดยใช้วิธีการสุ่มอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 เพศ

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.2.1 ต่ำกว่า 2.00

1.2.2 2.00 - 2.99

1.2.3 2.51 – 3.00

1.2.4 3.01 – 3.50

1.2.5 ตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

1.3 ความคาดหวังในด้านอาชีพ

1.3.1 ข้าราชการ

1.3.2 พนักงานรัฐวิสาหกิจ

1.3.3 พนักงานเอกชน

1.3.4 เจ้าของธุรกิจ

1.3.5 อาชีพอิสระ (Freelance)

2. ปัจจัยสนับสนุน

2.1 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

2.1.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

2.1.2 ปริญญาตรี

2.1.3 สูงกว่าปริญญาตรี

2.2 รายได้รวมของผู้ปกครอง

2.2.1 ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท

2.2.2 20,001 - 30,000 บาท

2.2.3 30,001 – 40,000 บาท

2.2.4 40,001 บาทขึ้นไป

2.3 อาชีพผู้ปกครอง

2.3.1 ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ

2.3.2 พนักงานเอกชน/ห้างร้าน

2.3.3 ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว

2.3.4 เกษตรกรรม

2.3.5 รับจ้างทั่วไป/อิสระ

2.4 บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.4.1 ญาติ/ผู้ปกครอง

2.4.2 ครู

2.4.3 รุ่นพี่

2.4.4 เพื่อน

2.4.5 บุคคลที่นับถือ

2.5 การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย

2.5.1 เว็บไซต์วิทยาลัย

2.5.2 เฟซบุ๊ก

2.5.3 บ้ายประชาสัมพันธ์ / แผ่นพับ

2.5.4 การแนะนำการศึกษา

3. แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

3.1 แรงจูงใจในด้านอาชีพ

3.2 แรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเอง

3.3 แรงจูงใจด้านสังคม

3.4 แรงจูงใจด้านอื่น ๆ

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้า สิ่งจูงใจ แรงกระตุ้น ที่ส่งผลให้ให้นักเรียนตัดสินใจเลือกศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม และด้านอื่น ๆ

1.1 ด้านอาชีพ หมายถึง การที่นักเรียนต้องการนำความรู้ที่ได้ศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพไปพัฒนาอาชีพและสร้างอาชีพในอนาคต

1.2 ด้านการพัฒนาตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองตามความสนใจให้มากขึ้น

1.3 ด้านสังคม หมายถึง การที่นักเรียนได้ ได้พบเพื่อนใหม่ รู้จักครูผู้สอน เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

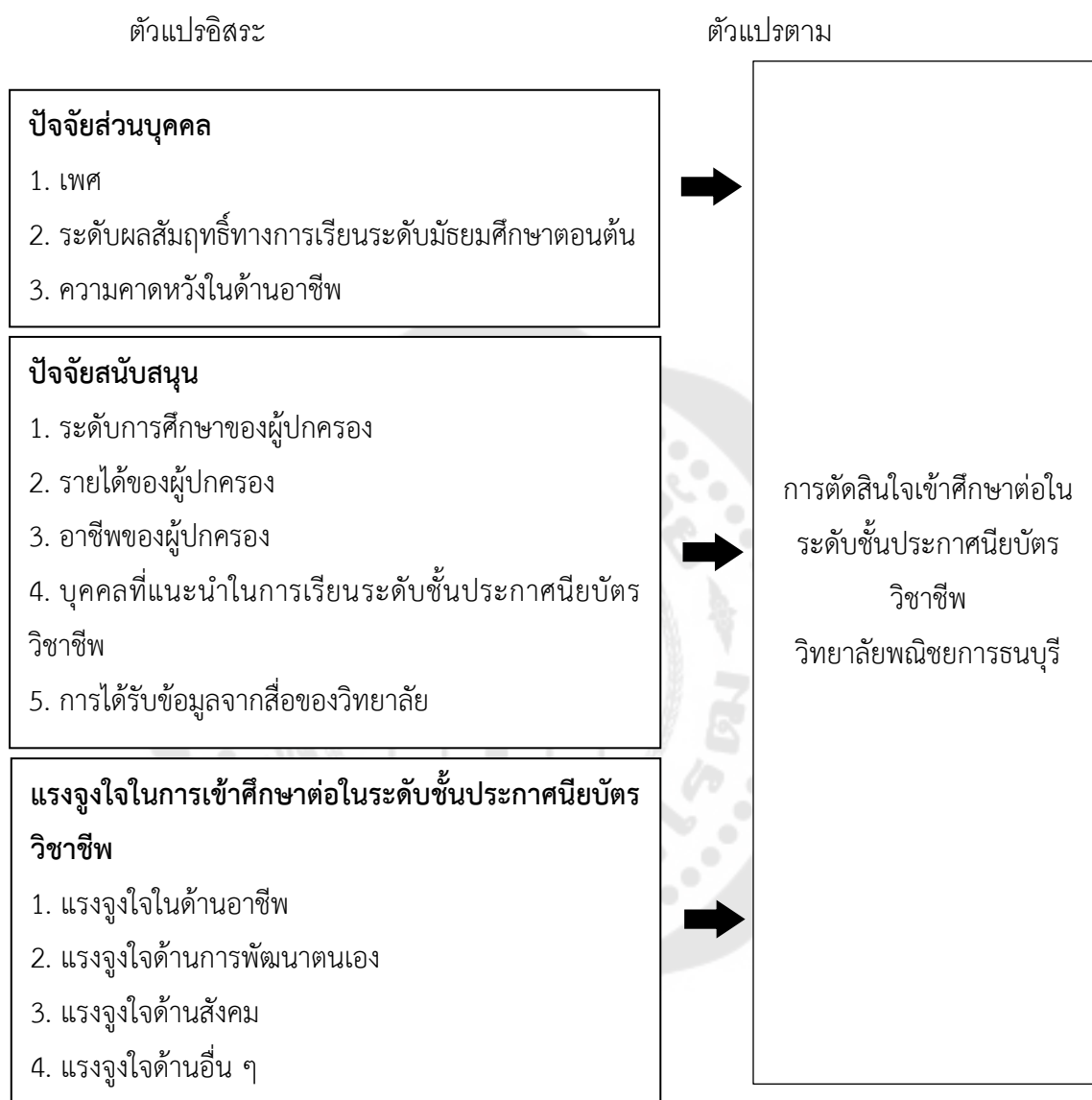
1.4 ด้านอื่น ๆ หมายถึง การที่นักเรียนได้รับโอกาสในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพิ่มโอกาสให้กับตนเองมากขึ้น

2. การเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี หมายถึง นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2565 ที่ลงทะเบียนเรียน แผนกวิชาที่ วิทยาลัยพณิชยการเปิดสอนแก่นักเรียนระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้แก่ แผนก วิชาการบัญชี แผนกวิชาการตลาด แผนกวิชาการเลขานุการ แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ แผนกวิชา ธุรกิจค้าปลีก แผนกวิชาภาษาต่างประเทศ และแผนกการท่องเที่ยว

3. ปัจจัยสนับสนุน หมายถึง ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้รวม ของผู้ปกครอง อาชีพผู้ปกครอง บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ การได้รับข้อมูลจากสื่อวิทยาลัย

กรอบแนวคิดงานวิจัย

สมมติฐานงานวิจัย

1. นักเรียนที่เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน
4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน
5. รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน
6. อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน
7. บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน
8. การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน
9. แรงจูงใจด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาปรับใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ
3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเลือกอาชีพ
4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562
5. ข้อมูลวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ

1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

ภารตี อมันต์นาวิ (2555, น. 113) กล่าวว่าแรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้มนุษย์กระทำกิจการงานอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมีจุดมุ่งหมาย มีทิศทางและช่วยให้กิจการงานที่กระทำนั้นคงสภาพอยู่ต่อไป โดยที่มนุษย์จะต้องมีเจตคติ ทักษะ และความเข้าใจในกิจการนั้นอย่างแท้จริง

จิรสิทธิ์ เลี้ยวเสถียรวงศ์ (2555) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง การผลักดันหรือการกระตุ้น ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา โดยมีความต้องการที่จะทำงานให้สำเร็จ ซึ่งอาจมีปัจจัยต่าง ๆ เช่น รางวัล โบนัส ตำแหน่ง หรือความก้าวหน้า

ศิริวรรณ ไชยภักดิ์ (2555) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่มากระตุ้นให้เกิดแรงผลักดันเพื่อให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือมีความพยายามอย่างกระตือรือร้น เพื่อให้ประสบความสำเร็จ

จอมพงศ์ มงคลวนิช (2356, น. 216) กล่าวว่าแรงจูงใจ หมายถึง ความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงามของบุคคลากรให้เป็นผลสำเร็จออกมา ซึ่งจะได้ผลดีหรือไม่ก็น้อยเพียง โดยขึ้นอยู่กับผู้บริหารจะสามารถจูงใจให้บุคคลากรปฏิบัติงานด้วยการทุ่มเทให้ได้ผลงานที่ดีอย่างไร หรือมากน้อยเพียงใด

สัมมา ธรณิธย์ (2556, น. 13) กล่าวว่า แรงจูงใจ (Motivation) หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำกิจกรรมใด ๆ ที่คิดว่ามีคุณค่าด้วยความเต็มใจของบุคคล ในการที่จะอุทิศกายและใจในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยได้รับรางวัลเป็นผลตอบแทนการกระทำนั้น ๆ เป็นสิ่งจูงใจ ที่เป็นสิ่งเร้าที่มากกระตุ้นหากบุคคลมีเจตคติที่ดีต่องานและเพื่อนร่วมงาน

จากที่ได้ศึกษานิยามของแรงจูงใจข้างต้น แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้พลังจากภายในจิตใจของบุคคล ที่มากกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา หรือปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบความสำเร็จและบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย

1.2 ประเภทของแรงจูงใจ

จอมพงษ์ มงคลวนิช (2555) แบ่งแรงจูงใจออกเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อให้สะดวกต่อการศึกษาและอธิบายให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง วิธีการแบ่งประเภทของแรงจูงใจอาจมีหลายวิธี แต่จะนำเสนอเพียง 2 วิธีที่นิยมแบ่งกันมาก คือ แบ่งโดยพิจารณาจากลักษณะของแรงจูงใจ และแบ่งโดยพิจารณาจากที่มาของแรงจูงใจ การแบ่งแต่ละวิธีมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.2.1 แบ่งโดยพิจารณาจากลักษณะของแรงจูงใจ

โดยแบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) แต่ละประเภทมีรายละเอียด ดังนี้

1.2.1.1 แรงจูงใจภายใน เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นในตัวของคุณบุคคล เมื่อคุณบุคคลมีสภาพที่ไม่สมดุล แรงดังกล่าวจะกระตุ้นให้คุณบุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แรงที่มากระตุ้นให้คุณบุคคลแสดงพฤติกรรมนี้ มิใช่เพียงเพื่อสนองตอบความต้องการของร่างกายเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมถึงการสนองต่อความต้องการทางด้านจิตใจ โดยเฉพาะความพึงพอใจของคุณบุคคลด้วย ตัวอย่างของพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายในที่พบเห็นอยู่เสมอ ได้แก่ พฤติกรรมการดูดปากหรือร้องไห้ของเด็กทารกที่หิวนม พฤติกรรมการแบ่งปันดินสอและยางลบของนักเรียนให้แก่เพื่อนที่ไม่มี ได้ใช้พฤติกรรมของคุณบุคคลที่ช่วยเหลือเด็กข้ามถนนจนตนเองต้องประสบอุบัติเหตุ เป็นต้น

1.2.1.2 แรงจูงใจภายนอก เป็นแรงซึ่งเกิดจากสิ่งเร้าหรือสิ่งจูงใจต่าง ๆ ที่ถูกนำมากระตุ้นให้คุณบุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา และทำให้คุณบุคคลเกิดความพึงพอใจ การให้สิ่งเร้าที่ทำให้คุณบุคคลเกิดความพึงพอใจนี้ในทางจิตวิทยาเรียกว่า การเสริมแรง (reinforcement) พฤติกรรมใด ๆ ก็ตาม ถ้าได้รับการเสริมแรงอย่างสม่ำเสมอ พฤติกรรมดังกล่าวจะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นได้อีก ในทางกลับกัน ถ้าไม่มีการเสริมแรง พฤติกรรมดังกล่าวจะค่อย ๆ หายไปในที่สุด ตัวอย่างพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอกที่พบเห็นอยู่เสมอ ได้แก่ พฤติกรรมของเด็กนักเรียนที่หางานพิเศษ ทำเพราะต้องการเงินทุนสำหรับเรียนหนังสือ พฤติกรรมของเด็ก

นักเรียนที่ขยันเรียนมากกว่าปกติเพื่อต้องการคำชมเชยจากพ่อแม่ พฤติกรรมการบริจาคเงินช่วยเหลือการกุศลทางวิทยุโทรทัศน์เพื่อต้องการให้มีการประกาศชื่อของตนในสื่อดังกล่าว เป็นต้น

1.2.2 แบ่งโดยพิจารณาจากที่มาของแรงจูงใจ

ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ แรงจูงใจทางร่างกาย แรงจูงใจทางจิตวิทยา และแรงจูงใจทางสังคม แต่ละประเภทมีรายละเอียด ดังนี้

1.2.2.1 แรงจูงใจทางร่างกาย การที่นักเรียนบางคนทีกระหายน้ำมาก ๆ หากไม่ได้ดื่มน้ำ จะกลืนน้ำลายตัวเองบ่อยครั้ง พยายามหาน้ำเพื่อที่จะดื่ม เมื่อได้มีโอกาสดื่มน้ำ จะดื่มอย่างรวดเร็วและดื่มในปริมาณที่มากกว่าปกติ หรือเด็กนักเรียนที่มักจะนั่งหลับในชั้นเรียนบ่อยครั้ง ในช่วงเวลาบ่ายเนื่องจากอากาศในห้องเรียนเย็นสบาย พฤติกรรมการกลืนน้ำลายตัวเอง พยายามหาน้ำดื่มและดื่มอย่างรวดเร็วในปริมาณที่มากกว่าปกติ หรือพฤติกรรมการนั่งหลับในห้องเรียนนั้น เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการของร่างกายเพื่อหาสิ่งชดเชยให้ร่างกายเกิดความสมดุลสิ่งที่มากระตุ้นให้เด็กนักเรียนเกิดพฤติกรรมดังกล่าว คือแรงจูงใจประเภทหนึ่งที่เรียกว่า แรงจูงใจทางร่างกาย ดังนั้นหากจะนิยามความหมายของคำว่าแรงจูงใจทางร่างกายแล้ว จะนิยามได้ว่า แรงจูงใจทางร่างกาย เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากความต้องการของร่างกายซึ่งไม่สมดุล ทำให้เกิดพฤติกรรมสนองตอบความต้องการของร่างกาย มีผลต่อสิ่งที่ร่างกายขาดไป เช่น ความหิว ความกระหายความต้องการหลับนอน ความต้องการขับถ่าย เป็นต้น

1.2.2.2 แรงจูงใจทางจิตวิทยา พฤติกรรมของนักเรียนที่มักพบในห้องเรียนอยู่เสมอโดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาคือ พฤติกรรมการหยิบฉวยเอาสิ่งของของเพื่อนไปเป็นของตนเองทั้งที่สิ่งของดังกล่าวไม่มีราคาค่าอะไรเลย แต่หยิบฉวยเอาไปเพื่อเรียกร้องความสนใจจากครูและเพื่อน ๆ ในห้อง หรือพฤติกรรมการรื้อค้นกระเป๋านักเรียนของเพื่อน เพียงเพื่อให้รู้ว่ามီးอะไรอยู่ในกระเป๋าเรียนของเพื่อน พฤติกรรมของนักเรียนดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากต้องการความเอาใจใส่จากผู้อื่น หรือความอยากรู้ อยากเห็น สิ่งที่มากระตุ้นให้เด็กนักเรียนเกิดพฤติกรรมดังกล่าว คือ แรงจูงใจทางจิตวิทยา แรงจูงใจทางจิตวิทยา เป็นแรงจูงใจที่สนองตอบความต้องการทางด้านจิตใจ มีผลต่อสุขภาพจิตของบุคคล แม้ว่าแรงจูงใจประเภทนี้จะมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์น้อยกว่าแรงจูงใจทางร่างกาย แต่จะมีส่วนช่วยให้บุคคลมีความสมดุลทางด้านจิตใจ ทำให้ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุขตามที่ต้องการ ตัวอย่างของแรงจูงใจทางจิตวิทยาที่สำคัญได้แก่ ความต้องการความรักจากผู้อื่นความอยากรู้ อยากเห็นในเรื่องต่าง ๆ ความต้องการที่จะให้ผู้อื่นเอาใจใส่ตนเอง เป็นต้น

1.2.3 แรงจูงใจทางสังคม เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนสภาพของสังคมที่บุคคลนั้นเกี่ยวข้องกับ ซึ่ง เป็นผลทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แรงจูงใจทางสังคมซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนที่สำคัญ มี 4 ประเภท คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าวและแรงจูงใจใฝ่พึ่งพา แต่ละประเภทจะมีรายละเอียด ดังนี้

1.2.3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายที่ทำให้สิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปตามที่บุคคลต้องการ คนบางคนตั้งความหวังในชีวิตไว้สูงมาก แต่จะมีความพยายามที่จะหาทางทำให้คนสมความมุ่งหวัง ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าโอกาสที่จะสมหวังดังกล่าวมีน้อย ในขณะที่คนบางคนกลับตั้งความหวังในชีวิตไว้ต่ำ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่让自己เองผิดหวัง ลักษณะพฤติกรรมของคนในกลุ่มแรกจะเป็นพฤติกรรมของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ส่วนพฤติกรรมของคนในกลุ่มหลังจะเป็นพฤติกรรมของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะให้ความสนใจกับการเรียน มีความขยัน ใฝ่หาความรู้ การอ่านหนังสือมากเป็นพิเศษ ตรงข้ามกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งมักจะไม่ค่อยให้ความสนใจกับการเรียน ใฝ่หาความรู้ การอ่านหนังสือน้อย จะเห็นได้ว่าคนแต่ละคนนั้นอาจมีความคาดหวังที่แตกต่างกัน ประสบการณ์ของบุคคลจะเป็นสิ่งที่ช่วยกำหนดระดับความคาดหวัง กล่าวคือ บุคคลที่ประสบความสำเร็จในการทำงาน มักจะตั้งระดับความคาดหวังไว้ต่ำกว่า ซึ่งถ้ายังไม่ประสบความสำเร็จอีก ก็จะไม่กล้าคิด ไม่กล้าหวังอีกต่อไป ดังนั้น การที่จะพัฒนาให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงควรเริ่มต้นจากการทำงานที่มีโอกาสประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพื่อสร้างกำลังใจกล้าที่จะตั้งระดับความคาดหวังที่สูงขึ้นตามลำดับ

1.2.3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ เป็นแรงจูงใจที่ทำให้คนแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับของบุคคลอื่น เป็นที่รักใคร่ชอบพองของเพื่อนฝูง ได้รับความนิยมในกลุ่มนั้น ๆ นักเรียนที่มักจะมีพฤติกรรมคล้อยตามกลุ่มเพื่อให้เพื่อนในกลุ่มพอใจ พยายามหลีกเลี่ยงความขัดแย้งต่าง ๆ ที่จะทำให้เพื่อนในกลุ่มไม่พอใจ ในขณะที่นักเรียนบางคนกลับมีพฤติกรรมการขัดแย้งกับเพื่อนในกลุ่มเสมอโดยไม่สนใจว่าเพื่อนในกลุ่มจะพอใจหรือไม่ ในทางจิตวิทยาถือว่านักเรียนในกลุ่มแรกเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ ส่วนนักเรียนในกลุ่มหลัง เป็นบุคคลที่ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์หากมองเพียงผิวเผินคนที่มีพฤติกรรมคล้อยตาม ไม่ชอบการโต้แย้งถกเถียง ไม่ชอบที่จะทำให้ใครไม่พอใจนั้นเป็นบุคคลที่พึ่งปรารภนา แต่ถ้าพิจารณาให้ลึกลงไปแล้ว ในสังคมไทยปัจจุบัน ยังต้องการคนที่เป็นตัวของตัวเอง กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่อยู่ในหลักของการมีเหตุผล และการยอมรับฟังเหตุผลของ

บุคคลอื่นด้วย แม้ว่าความคิดเห็นดังกล่าวจะแปลกแยกไปจากคนอื่น ๆ ก็ตาม ซึ่งพฤติกรรมของบุคคลดังกล่าวจะมีส่วนช่วยเสริมสร้างให้สังคมไทยเจริญก้าวหน้าไปได้

1.2.3.3 แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเพื่อขจัดความโกรธหรือความคับข้องใจ โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่ใช้ความรุนแรงทางวาจาหรือกิริยาท่าทางพฤติกรรมที่แสดงออกดังกล่าว เรียกว่า พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมของพ่อแม่และบุคคลที่เด็กใกล้ชิดตลอดจนวิธีการอบรมเลี้ยงดู นับว่ามีส่วนสำคัญยิ่งต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก เพราะเด็กมักจะเลียนแบบพฤติกรรมของบุคคลที่ตนใกล้ชิด ดังนั้น พ่อแม่ที่ชอบใช้กำลังทำร้ายร่างกายหรือด่าทอด้วยคำพูดที่หยาบคาย และใช้เสียงอันดังอยู่เสมอในเวลาที่มีอารมณ์โกรธ หรือเมื่อเด็กทำผิดพลาดจะทำให้เด็กฝังใจและเลียนแบบ โดยแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเสมอเมื่ออยู่ในสถานการณ์ดังกล่าว เด็กที่อยู่ในอารมณ์โกรธ หรือไม่พอใจแล้วแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา ถ้าพ่อแม่ของเด็กหรือบุคคลที่เด็กใกล้ชิดแสดงอาการเอาใจหรือให้สิ่งของแก่เด็ก เพียงเพื่อให้เด็กหายโกรธหรือมีความพึงพอใจแล้วพฤติกรรมที่ก้าวร้าวดังกล่าวจะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีก เพราะเด็กจะเกิดการเรียนรู้ ถ้าใช้วาจาหรือแสดงกิริยาท่าทางในลักษณะนั้นแล้ว จะทำให้ตนได้รับในสิ่งที่ตนพึงพอใจ นอกจากนี้การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดกวดขัน เด็กไม่มีอิสระในการคิดตัดสินใจต้องทำในสิ่งที่พ่อแม่หรือบุคคลที่เลี้ยงดูเห็นว่าเหมาะสม แต่ขัดกับความต้องการของเด็กอยู่เสมอ ก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวขึ้นได้

1.2.3.4 แรงจูงใจใฝ่พึ่งพา มักมีข้อสงสัยที่ว่าทำไมนักเรียนแต่ละคนจึงมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันมาก นักเรียนบางคนมีลักษณะที่ไม่มั่นใจในตนเอง จะทำงานสักอย่างก็มักจะลังเลไม่กล้าตัดสินใจ ในขณะที่นักเรียนบางคนกลับมีความมั่นใจในตนเอง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ และไม่มี ความลังเลในการทำงานใด ๆ ในข้อสงสัยดังกล่าวในทางจิตวิทยาเชื่อว่า สิ่งที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมแตกต่างกันก็คือ แรงจูงใจประเภทหนึ่งเรียกว่า แรงจูงใจใฝ่พึ่งพา ซึ่งหมายถึงลักษณะของการพึ่งพาคนอื่น ต้องการความช่วยเหลือจากคนอื่น หรือต้องการความมั่นใจจากคนอื่น โดยที่พฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่มแรกเป็นลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่พึ่งพาสูง ส่วนพฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่มหลัง เป็นลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่พึ่งพาต่ำหรือมีความเป็นตัวของตัวเอง เด็กไทยส่วนใหญ่โดยเฉพาะในสังคมชนบท มักจะมีแรงจูงใจใฝ่พึ่งพาสูง เนื่องจากลักษณะการเลี้ยงดูซึ่งพ่อแม่ต้องคอยเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิด คอยช่วยเหลือเด็กอยู่ตลอดเวลา ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้เด็กช่วยเหลือตัวเอง รวมทั้งความต้องการของสังคมไทยที่อยากให้เห็นเด็กโดยทั่วไปเป็นเด็กที่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ เป็นเด็กที่ว่่านอนสอนง่ายนั่นเอง

โรเจอร์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2547: 44-45; อ้างอิงจาก Rogers.1979. Adult Learning. pp.13-20) เหตุที่นักศึกษาผู้ใหญ่ ศึกษาต่อในอาชีวศึกษา มีทั้งหมด 4 ข้อ ดังนี้

1.1.1 แรงจูงใจในด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นการแสวงหาความรู้ที่ผู้ใหญ่ให้ความสำคัญ โดยการเข้าเรียนต่ออีกครั้ง ในช่วงต้น ๆ ของการเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่จะเพิ่มโอกาสความก้าวหน้าในอาชีพปัจจุบัน จากข้อมูลของสถาบันการศึกษา ผู้ใหญ่แห่งชาติในประเทศอังกฤษ (NIAE : National Institute of Adult Education) กล่าวว่าประมาณร้อยละ 10 ของนักศึกษา กล่าวว่าเข้ามาเรียนเพิ่มการพัฒนาอาชีพ

1.1.2 แรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเอง (Self-Development) เป็นการสนองความต้องการส่วนบุคคลของผู้ใหญ่ โดยเฉพาะในด้านความรู้ทั่วไปหรืออาจเป็นกิจกรรมสร้างสรรค์เพื่องานอดิเรก (CreativeHobby) จากข้อมูลที่ได้มาจากการสำรวจในประเทศอังกฤษ ซึ่งจัดทำโดย NIAE ปรากฏว่านักศึกษาผู้ใหญ่มากกว่าร้อยละ 40 บอกเหตุผลในการเรียนว่า เพราะต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองตามความสนใจให้มากขึ้น ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่เข้ามาเรียนด้วยแรงจูงใจประเภทนี้จะเป็นหญิงมากกว่าชาย

1.1.3 แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) กิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ได้รับความสนใจจากผู้เรียนค่อนข้างมาก ด้วยเหตุผลทางด้านสังคม นักศึกษาเข้ามาเรียนเพื่อที่ได้จะมีโอกาสพบเพื่อนใหม่รู้จักกับครูผู้สอน ตลอดจนบรรยากาศที่แปลก (Intellectual Motives) แทรกอยู่ด้วย จากการสำรวจของสถาบัน NIAE พบว่าเหตุผลนี้มีจำนวนถึงร้อยละ10 ของนักศึกษาผู้ใหญ่

1.1.4 แรงจูงใจด้านอื่น ๆ (Other Motives) สำหรับเหตุผลอื่น ๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ ได้แก่ ช่วยให้ได้รับโอกาสที่สอง (Second chance) สำหรับผู้ใหญ่ที่พลาดโอกาสในการเรียนจากระบบโรงเรียนระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษา บางคนอาจเข้ามาด้วยเหตุผลเกี่ยวกับเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่จัดให้มีขึ้นในสถาบันแห่งนั้น ทำให้เขาได้มีโอกาสเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เครื่องมือช่างเครื่องยนต์ ไฟฟ้า ห้องปฏิบัติการด้านวิทยาศาสตร์และภาษาต่างประเทศรวมถึงบรรยากาศภายในสถาบันการศึกษา มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและต้องการเรียนรู้กับกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ในช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต (Human Life-Cycle) จากทฤษฎีแรงจูงใจการศึกษาต่อระดับอาชีวศึกษา แบบออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม และด้านอื่น ๆ ซึ่งเป็นการพัฒนาตนเอง เพื่อที่จะพัฒนาและเพิ่มศักยภาพให้กับตนเอง อีกทั้งยังสามารถเป็นที่ยอมรับในสังคมและสร้างอาชีพได้

ทฤษฎีการเรียนรู้ของโรเจอร์ (Rogers, 1969)

1. ทฤษฎีการเรียนรู้

มนุษย์จะสามารถพัฒนาตนเองได้ดีเมื่ออยู่ในสภาพการณ์ที่ผ่อนคลายและเป็นอิสระดังนั้นการจัดบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลายและเอื้อต่อการเรียนรู้ (Supportive atmosphere) และเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered teaching) โดยผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบชี้นำ (Non-directive) และทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน (Facilitator) และการเรียนรู้จะเน้นกระบวนการ (Process learning) เป็นสำคัญ

2. หลักการจัดการศึกษา / การสอน

2.1 การจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้อบอุ่น ปลอดภัย ไม่น่าหวาดกลัว น่าไว้วางใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

2.2 ผู้เรียนแต่ละคนมีศักยภาพและแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเองอยู่แล้ว ครูจึงควรสอนแบบชี้นำ (Non - directive) โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้นำทางในการเรียนรู้ของตน (Self - directed) และคอยช่วยเหลือผู้เรียนให้เรียนอย่างสะดวกจนบรรลุผล

2.3 ในการจัดการเรียนการสอนควรเน้นการเรียนรู้กระบวนการ (Process learning) เป็นสำคัญ เนื่องจากกระบวนการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญที่บุคคลใช้ในการดำรงชีวิต และแสวงหาความรู้ต่อไป

ทฤษฎีสองปัจจัย (Two-factor Theory) หรือทฤษฎีการจูงใจของเฮิร์ทเบิร์ก (Herzberg's Theory of Motivation) (อ้างใน ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2550)

เฮิร์ทเบิร์ก (Herzberg (1966) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่จะมีผลต่อการทำงานของบุคคลภายในองค์กร โดยศึกษาทัศนคติของแต่ละบุคคลที่มีต่องานที่ตนปฏิบัติอยู่ เพื่อเพิ่มความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน และสร้างอัตราการการผลิตผลงานที่ดีขึ้น พบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติงานแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยจูงใจ (Motivates Factors)

เป็นปัจจัยที่สามารถกระตุ้นการปฏิบัติงานของพนักงาน โดยเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่ดีที่พนักงานได้รับจากองค์กร ส่งผลให้พนักงานมีความพึงพอใจต่องานหรือองค์กรที่ตนปฏิบัติงานอยู่ ถือเป็น “ปัจจัยภายใน (Intrinsic)” ปัจจัยนี้เกี่ยวข้องกับงาน ได้แก่ ความสำเร็จในการทำงาน (Achievement) หมายถึง การที่บุคคลสามารถทำงานได้เสร็จสิ้น และประสบความสำเร็จ

การยอมรับนับถือ (Recognition) หมายถึง การยอมรับหรือเห็นด้วยกับความสำเร็จของผลงาน การได้รับความชมเชย ขึ้นชม ยกย่อง ไว้วางใจในผลงาน

งานที่มีคุณค่า (Decent work) หมายถึง งานที่ต้องการความคิดสร้างสรรค์ ความคิดริเริ่มที่จะทำสิ่งใหม่ ๆ ที่ท้าทาย เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถ

ความรับผิดชอบ (Responsibility) หมายถึง ความพึงพอใจต่อผลงานจากการได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับผิดชอบงานนั้น ๆ

ความก้าวหน้าในตำแหน่งงาน (Career advancement) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีของบุคคล หรือตำแหน่งในสถานที่ปฏิบัติงานที่มีตำแหน่งสูงขึ้น

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygiene Factors)

เป็นปัจจัยที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับงานโดยตรง แต่จะเกี่ยวข้องกับเรื่องสภาพแวดล้อมของงานหรือสภาพแวดล้อมด้านอื่น ๆ เป็นปัจจัยที่จะส่งผลให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน แต่จะไม่ได้มีผลมากพอที่จะจูงใจให้คนทำงานได้ ถือเป็น “ปัจจัยภายนอก (Extrinsic)” ได้แก่

นโยบายองค์กร (Organizational policies) หมายถึง การจัดการขั้นตอน หรือลำดับการปฏิบัติงานภายในองค์กร ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงนโยบายการดำเนินงานขององค์กรได้เป็นอย่างดี

ความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน (Interpersonal) หมายถึง ความสัมพันธ์ที่มีต่อบุคคลอื่น ๆ เช่น เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา หรือ ผู้ใต้บังคับบัญชา เป็นต้น

สภาพการทำงาน (Working Condition) หมายถึง สถานประกอบการ หรือสภาพแวดล้อมในการทำงาน ความสะดวกสบายในการทำงาน หรือสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำงาน

เงินเดือน (Salary) หมายถึง ค่าตอบแทน หรือผลตอบแทนจากการทำงาน เช่น ค่าจ้าง เงินเดือน รวมถึงสวัสดิการ ประโยชน์เกื้อกูลอื่น ๆ เป็นต้น

ความมั่นคงในงาน (Job Security) หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่องานที่ตนปฏิบัติอยู่ด้วยความรู้สึกปลอดภัยว่าจะได้ทำงานในตำแหน่งและสถานที่นั้นอย่างมั่นคง

จากทฤษฎีสองปัจจัย สรุปได้ว่า ปัจจัยจูงใจ เป็นองค์ประกอบของแรงจูงใจที่สำคัญเนื่องจาก พนักงานจะเกิดความสุขในการทำงาน เมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง อีกทั้งปัจจัยค้ำจุนก็เป็นสิ่งที่ป้องกันไม่ให้นักงงานเกิดความไม่พึงพอใจ

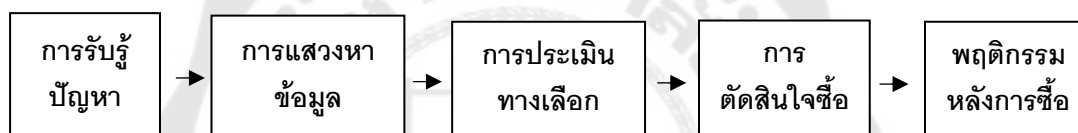
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับทฤษฎีการตัดสินใจ

2.1 ความหมายของการตัดสินใจ

การตัดสินใจ (Decision Making) หมายถึง กระบวนการเลือกที่จะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากทางเลือกต่าง ๆ ที่มีอยู่ โดยผู้บริหารจะต้องตัดสินใจทางเลือก โดยจะเลือกสินค้าหรือบริการตามข้อมูลและข้อจำกัดของสถานการณ์ การตัดสินใจจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและอยู่ภายในจิตใจของผู้บริโภค (ฉัตรยาพร เสมอใจ, 2550, น. 46)

2.2 กระบวนการตัดสินใจ

กระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภค (Decision Process) แม้ผู้บริโภคจะมีความแตกต่างกัน มีความต้องการแตกต่างกันแต่ผู้บริโภคจะมีรูปแบบการตัดสินใจซื้อที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งกระบวนการตัดสินใจซื้อ แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงขั้นตอนในกระบวนการตัดสินใจซื้อ

ที่มา จาก Marketing Management (p. 275), by P. Kotler, 2003.

จากภาพที่ 2.1 แสดงขั้นตอนในกระบวนการตัดสินใจซื้อ กล่าวได้ว่า

2.2.1 การตระหนักถึงปัญหาหรือความต้องการ (Problem or Need Recognition) ปัญหาเกิดจากบุคคลรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างสภาพที่ปรารถนา กับสภาพที่เป็นอยู่จริง (Reality) ของสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง และสภาพที่เป็นอุดมคติ (Ideal) คือ สภาพที่เขารู้สึกว่าดีต่อตนเองจึงก่อให้เกิดความต้องการที่จะเติมเต็มส่วนต่างระหว่างสภาพอุดมคติกับสภาพที่เป็นจริง โดยปัญหาของแต่ละบุคคลจะมีสาเหตุที่แตกต่างกันไป ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ปัญหาของผู้บริโภคอาจเกิดขึ้นจากสาเหตุต่างๆ อาจมาจาก สิ่งของที่ใช้อยู่เดิมหมดไปผลของการแก้ปัญหาในอดีตนำไปสู่ปัญหาใหม่เกิดจากการใช้ผลิตภัณฑ์อย่างหนึ่งในอดีตอาจก่อให้เกิดปัญหาตามมาการเปลี่ยนแปลงส่วนบุคคล เช่น วัยของแต่ละบุคคล การเจ็บป่วย รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ การเจริญเติบโตหรือแม้กระทั่งสภาพทางจิตใจที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและความต้องการใหม่ การเปลี่ยนแปลงของสภาพด้านครอบครัว การเปลี่ยนแปลงของสถานะทางการเงิน ผลจากการเปลี่ยนกลุ่มอ้างอิง หรือสภาพแวดล้อมต่างๆ ของแต่ละตัว

บุคคลอาจจะส่งให้บุคคลนั้นมีช่วงชีวิตที่แตกต่างกัน ดังนั้น กลุ่มอ้างอิงจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจของผู้บริโภค และสุดท้ายคือประสิทธิภาพของการส่งเสริมทางการตลาด ที่จะมีส่วนกระตุ้นให้ผู้บริโภคตระหนักถึงปัญหาและเกิดความต้องการขึ้นได้

เมื่อผู้บริโภคได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้น จะทำให้พบทางแก้ไขปัญหานั้นหรือไม่ก็ได้ หากปัญหาไม่มีความสำคัญมากนัก คือจะแก้ไขหรือไม่แก้ไขก็ได้ แต่ถ้าหากปัญหาที่เกิดขึ้นกลับเพิ่มขึ้นแล้ว ส่งผลให้เกิดความเครียดที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดความพยายามแก้ไขปัญหานั้น โดยวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการเสาะหาข้อมูลก่อน

2.2.2 แสวงหาข้อมูล (Search for Information) เมื่อเกิดปัญหา ผู้บริโภคมักจะแสวงหาข้อมูลต่างๆ เพื่อให้แก้ไขปัญหานั้นได้ โดยอาศัยข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

2.2.2.1 แหล่งบุคคล (Personal Search) เป็นแหล่งข่าวสารที่เป็นบุคคล เช่น เพื่อน ครอบครัว กลุ่มอ้างอิง ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่เคยใช้สินค้านั้น ๆ

2.2.2.2 แหล่งธุรกิจ (Commercial Search) เป็นแหล่งข่าวสารที่ได้ ณ จุดขายสินค้า บริษัท ร้านค้าที่เป็นผู้ผลิต ผู้จัดจำหน่าย หรือจากพนักงานขาย

2.2.2.3 แหล่งข่าวทั่วไป (Public Search) เป็นแหล่งข่าวสารที่ได้จากสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อีกทั้งการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

2.2.2.4 จากประสบการณ์ของผู้บริโภคเอง (Experimental Search) เป็นแหล่งข่าวสารที่ได้จากการลองสัมผัส ตรวจสอบ และการทดลองใช้

ผู้บริโภคบางคนก็ใช้ความพยายามในการเสาะแสวงหาข้อมูลในการใช้ประกอบการตัดสินใจซึ่งมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับปริมาณของข้อมูลที่มีอยู่เดิม ความปรารถนา หรือความสะดวกในการสืบเสาะหา

2.2.3 ประเมินทางเลือก (Evaluation of Alternative)

เมื่อผู้บริโภคได้รับข่าวสารข้อมูล ก็จะใช้เป็นประโยชน์ในการเลือกซื้อสินค้า นักการตลาดจำเป็นต้องเข้าใจว่า ผู้บริโภคหาข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและตราสินค้า รวมทั้งมีความตั้งใจอย่างไร มีผู้พยายามทำการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการตัดสินใจเลือกตราสินค้าของผู้บริโภค ตามแนวความคิดเบื้องต้น 4 ประการ เพื่อช่วยให้เข้าใจการประเมินทางเลือกของผู้บริโภคแบบต่างๆ ได้ เรียกว่าคุณลักษณะของประเภทสินค้า (Product-class attributes) ผู้บริโภคมีแนวโน้มที่จะพิจารณาคุณลักษณะสินค้าหลาย ๆ ประการด้วยกัน เขาจะไม่สนใจว่าสินค้านั้นดีหรือไม่ดี แต่สนใจที่จะเรียนรู้ว่า สินค้าตราสินค้านั้นมีลักษณะจุดเด่นอะไรบ้าง ตามที่สินค้านั้นควรจะมี

1. ผู้ซื้อทุกคนจะไม่สนใจคุณลักษณะทุกประการของสินค้าแต่ละประเภท นักการตลาดจึงจำเป็นต้องแบ่งส่วนตลาดออกเป็นหลายๆ กลุ่ม ตามคุณลักษณะหรือประโยชน์ของสินค้า หรือบริการที่ผู้บริโภคกลุ่มนั้นๆ สนใจมากที่สุด
2. ผู้บริโภคมักจะมี ความเชื่อถือใจราสินค้าต่างกัน (Brand beliefs) นั่นคือ เขาเชื่อว่าแต่ละตราสินค้าจะมีคุณลักษณะแต่ละอย่างไม่เหมือนกัน
3. ผู้บริโภคมักจะมี ความพอใจรรถประโยชน์ (Utility function) ของคุณลักษณะสินค้าแต่ละอย่าง หมายถึงผู้บริโภคจะพอใจคุณลักษณะสินค้าต่าง ๆ กันไม่เท่ากัน เช่น ผู้ซื้อรถยนต์ต้องการได้รถที่ประหยัดน้ำมัน ต้องการรถขนาดกลางที่ไม่ใหญ่หรือเล็กเกินไป ชอบบรรดสีดามากกว่าสีเขียว ถ้าสามารถรวบรวมระดับคุณลักษณะสินค้าที่ให้อรรถประโยชน์ได้สูงสุด ก็จะเรียกว่าเป็น ideal point ซึ่ง เป็นรถที่มีคุณลักษณะที่ผู้บริโภคต้องการได้มากและสามารถซื้อได้
4. ผู้บริโภคตัดสินใจเลือกตราสินค้าโดยการประเมินค่า (Evaluation procedure) เริ่มจากการพิจารณาตราสินค้าต่าง ๆ แล้วเขาจะเปรียบเทียบตราสินค้าต่าง ๆ นั้น โดยขบวนการบางอย่างเพื่อหาว่าชอบตราสินค้าใดมากที่สุด

2.2.4 การตัดสินใจซื้อ (Decision Marking)

โดยปกติแล้วผู้บริโภคแต่ละคนจะมีระยะเวลาในการตัดสินใจและศึกษาข้อมูลในแต่ละผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน คือ ผลิตภัณฑ์บางอย่างไม่ต้องการข้อมูลมาก ก็จะใช้ระยะเวลาในการเปรียบเทียบน้อย แต่บางผลิตภัณฑ์ผู้บริโภคต้องใช้เวลาในการเปรียบเทียบนาน

2.2.5 พฤติกรรมหลังการซื้อ (Post purchase Behavior)

หลังจากมีการซื้อแล้ว ผู้บริโภคจะได้รับประสบการณ์ในการบริโภค ซึ่งอาจจะได้รับความพอใจหรือไม่พอใจก็ได้ ถ้าพอใจผู้บริโภคได้รับทราบถึงข้อดีต่าง ๆ ของสินค้าทำให้เกิดการซื้อซ้ำได้หรืออาจมีการแนะนำให้เกิดลูกค้ารายใหม่ แต่ถ้าไม่พอใจ ผู้บริโภคก็อาจเลิกซื้อสินค้านั้น ๆ ในครั้งต่อไปและอาจส่งผลเสียต่อเนื่องจากการบอกต่อ ทำให้ลูกค้าซื้อสินค้าน้อยลงตามไปด้วย

จากทฤษฎีที่กล่าวมาอธิบายได้ว่า พฤติกรรมผู้บริโภค จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค 5 ขั้นตอน ดังที่แสดงในภาพประกอบที่ 5 ในกระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค มีความสัมพันธ์กับความนึก ความรู้สึก การแสดงออก ในการดำรงชีวิตของแต่ละคน ซึ่งมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะแต่ละคนมีทัศนคติ สิ่งจูงใจ ประสบการณ์ การรับรู้หรือสิ่งกระตุ้น ทั้งภายในและภายนอกต่างกัน ปัจจัยดังกล่าวจะมีผลต่อความรู้สึกนึกคิดที่นำไปสู่กระบวนการตัดสินใจซื้อและพฤติกรรมภายหลังการซื้อ

3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเลือกอาชีพ

ทฤษฎีการเลือกอาชีพของฮอลแลนด์ จอห์น แอล ฮอลแลนด์ (John L. Holland) เป็นผู้สร้าง “แบบสำรวจความพอใจในอาชีพ” ได้สร้าง “ทฤษฎีการเลือกอาชีพ” 4 ประการ จากความคิดพื้นฐาน (Holland.1973: Online) ดังนี้

3.1 บุคลิกภาพของบุคคลทั่วไปสามารถจำแนกได้ตามความสนใจอาชีพประเภทต่าง ๆ โดยแบ่งออกเป็น 6 ลักษณะ คือ งานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี งานช่างฝีมือและกลางแจ้ง งานบริการการศึกษา และสังคมงานสำนักงานและเสมียน วรรณกรรมและงานศิลปะดนตรี งานจัดการและค้าขาย บุคลิกภาพแต่ละลักษณะเป็นผลจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน อีกทั้งแรงผลักดันส่วนบุคคล เช่น วงศ์ตระกูล บิดามารดา และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ประสบการณ์ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกชอบไม่ชอบ และความรู้สึกนี้จะกลายเป็นความสนใจ และจะนำไปสู่ความสามารถเฉพาะ สูดทำยความสนใจและความสามารถเฉพาะจะกำหนดให้มีบุคลิกคิด รับรู้ และแสดงเอกลักษณ์ของตน

3.2 สิ่งแวดล้อม ตามความสนใจอาชีพประเภทต่าง ๆ ของบุคคลสามารถแบ่งได้เป็น 6 อย่าง เช่นเดียวกัน สิ่งแวดล้อมแต่ละอย่างนี้ถูกรอบงำโดยบุคลิกภาพ และเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความกดดัน และปัญหาบางอย่าง และโดยเหตุที่บุคลิกภาพต่างกัน ทำให้ความถนัดและความสนใจแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ดังนั้นบุคคลจึงมีแนวโน้มจะหันเข้าหาบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับบุคลิกภาพของตนเอง ส่งผลให้บุคคลกลุ่มเดียวกันจึงมักจะมีสิ่งต่าง ๆ ที่คล้ายกัน

3.3 บุคคลจะค้นหาสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้ได้ใช้ความสามารถ และฝึกทักษะ อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้เขาได้แสดงทัศนคติ ค่านิยม และบทบาทของเขา

3.4 พฤติกรรมของบุคคลถูกกำหนดโดยบุคลิกภาพและสิ่งแวดล้อม ด้วยเหตุนี้ เมื่อเราทราบบุคลิกภาพ และสิ่งแวดล้อมบุคคลก็จะทำให้เรารับรู้ถึง ผลที่จะตามมา นั่นคือ การเปลี่ยนงาน การเลือกอาชีพ ความสำเร็จในอาชีพ ความสามารถเฉพาะพฤติกรรมทางการศึกษา และสังคมนอกจากนั้นฮอลแลนด์ยังมีแนวคิดเพิ่มเติมอีก 4 ข้อดังนี้

3.4.1 ความสอดคล้องต้องการ (Consistency) ความสอดคล้องต้องการของบุคลิกภาพบางลักษณะ เช่น ผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานกลางแจ้งช่างและงานช่างฝีมือ ผู้มีความสนใจอาชีพประเภทงานเทคนิคและวิทยาศาสตร์ หรือผู้มีความสนใจอาชีพประเภทงานเสมียนและงานสำนักงาน ผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทงานวรรณกรรมและศิลปะ ดนตรี

3.4.2 ความแตกต่างกัน (Differentiation) แต่ละบุคคลจะมีบุคลิกภาพโดดเด่นแตกต่างกัน แต่บางคนก็จะมีแนวโน้มใกล้เคียงกัน ยกต่อความชัดเจนว่า บุคคลนั้นมีบุคลิกภาพลักษณะใด

3.4.3 ความเหมาะสมกัน (Congruence) สิ่งแวดล้อมและบุคลิกภาพต้องมีความเหมาะสมกันเช่น สิ่งแวดล้อมของผู้ที่มีความสนใจประเภทงานงานวรรณกรรมและศิลปะ ดนตรี ย่อมเหมาะสมกับของผู้ที่มีความสนใจอาชีพประเภทนี้มากกว่าบุคลิกภาพของผู้ที่มีความสนใจประเภทอื่น

3.4.4 การคาดคะเน (Calculus) สาเหตุที่สิ่งแวดล้อมและลักษณะบุคลิกภาพแต่ละอย่างไม่ได้แยกจากกัน และแต่ละบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ภายในซึ่งกันและกัน นั่นคือบุคลิกภาพสามารถคาดคะเนบุคลิกภาพลักษณะอื่นได้ด้วย “ทฤษฎีการเลือกอาชีพ” ของฮอลแลนด์มีแนวคิดพื้นฐานดังนี้

3.4.4.1 การเลือกอาชีพเป็นการแสดงออกซึ่งบุคลิกภาพ

3.4.4.2 แบบสำรวจความสนใจคือแบบสำรวจบุคลิกภาพ

ฮอลแลนด์ได้กล่าวถึง “การเลือกอาชีพ” ไว้ว่า การเลือกอาชีพคือ เป็นกระทำที่สะท้อนถึงแรงจูงใจ บุคลิกภาพ ความรู้ และความสามารถ อีกทั้งอาชีพคือวิถีชีวิต ส่วนสิ่งแวดล้อมเป็นทักษะและแสดงถึงงานที่ตนเองให้ปฏิบัติ

จากทฤษฎีข้างต้น การเลือกอาชีพ คือการที่บุคคลหนึ่งมีความรู้ ความชอบ ความสนใจในงานนั้น ๆ โดยสะท้อนถึงบุคลิกภาพ และความสามารถด้านอาชีพของบุคคลนั้น

4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562

4.1 หลักการของหลักสูตร

4.1.1 เป็นหลักสูตรด้านวิชาชีพที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการศึกษาแห่งชาติ อีกทั้งเป็นไปตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ เพื่อเป็นการผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีสมรรถนะวิชาชีพ มีคุณธรรม มีจริยธรรม และมีจรรยาบรรณวิชาชีพ ประกอบอาชีพได้ตามความต้องการของสถานประกอบการ

4.1.2 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างหลากหลาย สามารถเลือกเรียนตามศักยภาพ เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอนผลการเรียน หรือเทียบโอนความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ หรือสถานประกอบการ

4.1.3 เป็นหลักสูตรที่สนับสนุน และความร่วมมือระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชนในการจัดการศึกษาร่วมกัน

4.1.4 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานประกอบการ สถานศึกษา และชุมชน ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร โดยยึดโยงกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาคกับมาตรฐาน อาชีพ

4.2 จุดหมายของหลักสูตร

4.2.1 เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในงานอาชีพได้อย่างมีความรู้ มีทักษะ มี ประสิทธิภาพ และประสพการณ์ทำงานสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพ ประกอบอาชีพได้อย่าง เหมาะสมกับตน เลือกริถีการดำรงชีวิต สร้างสรรค์ความเจริญต่อชุมชน ในท้องถิ่นและประเทศชาติ

4.2.2 เพื่อให้เป็นผู้มีปัญญา มีทักษะการสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พัฒนาคุณภาพชีวิต และพัฒนาการประกอบอาชีพ ทักษะการเรียนรู้ ตลอดชีวิต สามารถสร้างอาชีพและพัฒนาอาชีพให้ก้าวหน้าอยู่เสมอ

4.2.3 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในวิชาชีพที่เรียน รักงาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี โดยมีความเคารพในสิทธิและหน้าที่ของคน ใจ และผู้อื่นเพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน การต่อ ด้านความรุนแรงและสารเสพติด มีความรับผิดชอบต่อนตนเอง ครอบครัว หน่วยงาน ชุมชนและ ประเทศชาติ ดำรงตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เข้าใจและเห็นคุณค่าของการ อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญา มีจิตสาธารณะและจิตสำนึกในการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี

4.2.4 เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ มีวินัยในตนเอง มีสุขภาพอนามัยที่ สมบูรณ์ จิตใจดี เหมาะสมกับอาชีพ

4.2.5 เพื่อให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ แล สังคม การเมือง ของประเทศและโลก

4.3 การเรียนการสอน

4.3.1 ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้หลากหลายรูปแบบ ทั้งการเทียบโอนผล การเรียน หรือเทียบโอนประสบการณ์

4.3.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง เป็นการนำการเรียนรู้ที่ หลากหลายมาใช้ในการแก้ไขปัญหา และสามารถประยุกต์ใช้ทักษะทางวิชาชีพ ความรู้ เทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสารในการแก้ปัญหาและการปฏิบัติงานในบริบทใหม่

4.4 การจัดการศึกษาและเวลาเรียน

ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ใช้ระยะเวลา 3 ปี การจัดเวลาเรียนให้ดำเนินการ ดังนี้

4.4.1 ในหนึ่งปีการศึกษา แบ่งเป็น 2 ภาคเรียนปกติหรือระบบทวิภาค ภาคเรียนละ 18 สัปดาห์ รวมเวลาการวัดผล โดยมีเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตตามที่กำหนด และสถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันอาจเปิดสอนภาคเรียนฤดูร้อนได้อีกตามที่ผู้บริหารเห็นสมควร

4.4.2 การเรียนในระบบชั้นเรียน เปิดทำการสอน สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นอย่างต่ำ และวันละไม่เกิน 7 ชั่วโมง คาบเรียนละ 60 นาที

4.5 การคิดหน่วยกิต

ตลอดหลักสูตร มีจำนวน ไม่น้อยกว่า 103 - 110 หน่วยกิต มีเกณฑ์การคำนวณ คือ การบรรยาย 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ การฝึกปฏิบัติ 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ การทำโครงการ การฝึกงาน การฝึกประสบการณ์ ระบบทวิภาคที่ใช้เวลาไม่น้อยกว่า 54 ชั่วโมงต่อภาคเรียน มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

4.6 โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชา และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

4.6.1 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง ไม่น้อยกว่า 22 หน่วยกิต

4.6.1.1 กลุ่มวิชาภาษาไทย

4.6.1.2 กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ

4.6.1.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์

4.6.1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์

4.6.1.5 กลุ่มวิชาสังคมศึกษา

4.6.1.6 กลุ่มวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

4.6.2 หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 71 หน่วยกิต

4.6.2.1 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน

4.6.2.2 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ

4.6.2.3 กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก

4.6.2.4 ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ

4.6.2.5 โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ

4.6.3 หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 10 หน่วยกิต

4.6.4 กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมง/สัปดาห์) - หน่วยกิต

หมายเหตุ

1) จำนวนหน่วยกิต ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในโครงสร้างของแต่ละประเภทวิชาและสาขาวิชา

2) การพัฒนารายวิชา ต้องเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชา

3) สถานศึกษาอาชีวศึกษาหรือสถาบันสามารถจัดรายวิชาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและหรือพัฒนาเพิ่มเติมตามความต้องการเฉพาะด้านของสถานประกอบการหรือตามยุทธศาสตร์ภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขและมาตรฐานการศึกษาวิชาชีพที่ประเภทวิชา สาขาวิชาและสาขางานกำหนด

จากโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ข้างต้น สรุปได้ว่าการศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นหลักสูตรที่ออกแบบมาเพื่อผลิตและพัฒนาพัฒนา นักเรียน และผลิตกำลังคนที่มีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพตามความต้องการของสถานประกอบการจริง มีรายได้ มีอาชีพ ที่สามารถเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ อีกทั้งเน้นการสอนที่ให้ความรู้ มีความคิดสร้างสรรค์ มีเจตคติที่ดี บุคลิกภาพดี และตระหนักและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศและโลก

5. ข้อมูลวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

5.1 ผู้ให้กำเนิดวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

โรงเรียนพณิชยการธนบุรี จัดตั้งขึ้นด้วยความศรัทธาของพระคุณเจ้า พระมหาระมัด โชติปาโล (ระมัด มีพร้อม) เจ้าอาวาสวัดบางแวกขณะนั้น ได้รวบรวมเงินของวัดและผู้มีจิตศรัทธาบริจาค เพื่อสร้างอาคารไม่เป็นโรงเรียนประชาบาลและมัธยมศึกษาอย่างละ 1 แห่ง ขึ้นในปี พ.ศ.2496 และทำการก่อสร้างแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2497 แต่มีเหตุขัดข้องบางประการ จึงไม่เป็นไปตามเจตนาที่ตั้งเอาไว้ แต่ด้วยปณิธานแน่วแน่ที่จะให้เป็นโรงเรียนในท้องถิ่นให้จงได้ ปีพ.ศ. 2499 พระคุณเจ้า พระมหาระมัด โชติปาโล จึงได้ติดต่อกับอธิบดีกรมอาชีวศึกษา นายสนั่น สุมิตร เพื่อยกอาคารไม้สองหลังพร้อมที่ดินจำนวน 9 ไร่ 3 งาน 22 ตารางวา ให้แก่กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยไม่คิดค่าตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น

5.2 ประวัติวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ก่อตั้งขึ้นตามประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ณ วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2500 เรื่อง ให้ตั้งโรงเรียนพณิชยการธนบุรี ณ วัดบางแวก ตำบลคูหาสวรรค์ อำเภอภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี สังกัดกองโรงเรียนพาณิชย์และอุตสาหกรรม กรมอาชีวศึกษา ทำการเปิดสอนจริงเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2500 พระมหาระมัด โชติปาโล (ระมัด มีพร้อม) เจ้าอาวาสวัด

บางแวก ตำบลคูหาสวรรค์ อำเภอภาชีเจริญ จังหวัดธนบุรี มีจิตศรัทธาอยากให้มีโรงเรียนมัธยมให้ บุตรหลานในละแวกนี้ได้ศึกษาเล่าเรียนในสายสามัญ และวิสามัญในวัดของท่าน ท่านจึงได้ รวบรวมเงินของวัดร่วมกับผู้มีจิตศรัทธาสร้างเป็นเรือนไม้ชั้น 2 หลัง อาคารไม้ทั้งสองหลังสร้างแบบ ป.2 พิเศษ โดยที่ท่านตั้งใจจะให้ เป็นโรงเรียนประชาบาลหลังหนึ่งและอีกหลังหนึ่งให้เป็นโรงเรียน มัธยม โดยใช้ค่าก่อสร้างทั้งสิ้นประมาณ 9 แสนบาท แล้วเสร็จเมื่อ พ.ศ. 2496 แต่ก็ไม่สามารถตั้ง ได้ตามความมุ่งหมายได้เพราะมีเหตุขัดข้องบางประการ ท่านเจ้าอาวาสจึงได้พยายามติดต่อ ประสานงานเพื่อให้เป็นโรงเรียนให้ได้ในปี พ.ศ. 2499 กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เห็นว่าการศึกษาอยู่ในความนิยมของผู้ปกครองและนักเรียนมาก ประจวบกับมีบุตรหลานที่ เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาแต่ไม่สามารถเข้าศึกษาต่อในสายอาชีวศึกษาโดยเฉพาะสาขาพาณิชยการ ได้ เพราะมีโรงเรียนพาณิชยการพระนครเพียงแห่งเดียว จึงได้ไปรวมตัวกันที่ท้องสนามหลวง เรียกร้องให้กระทรวงศึกษาธิการ จัดหาที่เรียนเพิ่มเติมให้กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้แต่งตั้งให้ขุน วิทยาวุฒิ (นวม ชัยรัตน์) ผู้อำนวยการกองโรงเรียนพาณิชยและอุตสาหกรรม กรมอาชีวศึกษา เป็นผู้ดำเนินการจัดหาที่เรียนให้ท่านขุนวิทยาวุฒิ หัวหน้าคณะมีความรู้ในพื้นที่ของจังหวัดธนบุรี เป็นอย่างดี จึงได้พาคณะกรรมการมานั่งการท่านเจ้าอาวาสวัดบางแวก เมื่อเจ้าอาวาสรู้ วัตถุประสงค์ ก็รู้สึกดีใจและยินดีที่ความตั้งใจจะทำโรงเรียนที่ค้างคาเป็นผลสำเร็จ ฉะนั้นในการ เจริญต่างๆ จึงเกิดผลสำเร็จโดยรวดเร็ว ท่านเจ้าอาวาสจึงได้ขายอาคารไม้ทั้งสองหลังให้กรม อาชีวศึกษาไปพร้อมกับยกที่ดินให้เป็นของโรงเรียนอีก 9 ไร่ 3 งาน 2 ตารางวา โดยไม่คิดค่าเช่าแต่ ประการใดทั้งสิ้น

เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2500 กรมอาชีวศึกษาได้มีคำสั่งให้อาจารย์สัณฑ์ พร นิมิตร ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่โรงเรียนพาณิชยการพระนคร มาดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียน พาณิชยการธนบุรีและมีอาจารย์ย้ายมาจากที่อื่นอีก 3 คน คือ อาจารย์ช่วง ศรีอุทุมพร อาจารย์ผาด สุนทรินทร์และอาจารย์ผ่อง ดุสิตสวัสดิ์ในวันที่ 15 เมษายน 2500 บรรจ้อาจารย์เพิ่มอีก 2 คน คือ อาจารย์ธรรมบุญ สุวรรณภักดี อาจารย์สมชาย จตุรพาณิชย์ ในวันที่ 10 พฤษภาคม 2500 ก็ได้ บรรจ้อาจารย์พงษ์ศักดิ์ เลขาตระกูล และได้จ้างอาจารย์เพิ่มประมาณ 11-12 คน จึงมีครูอาจารย์ ในช่วงนั้นประมาณ 20 คน ส่วนการโรงเรียนย้ายมาจากโรงเรียนพาณิชยการพระนคร 2 คน คือนายชื่น เพ็ง สว่าง และนายเจริญ จันท์เจริญ ต่อมาได้จ้างเพิ่มอีก 2 คน คือนายชื่น เปลี่ยนแจ่ม และนายแดง พุก บางจาก ต่อมาเมื่อ พ.ศ. 2506 ท่านเจ้าอาวาสยกที่ดินให้อีก 2 ไร่เศษ ทำให้ขณะนั้นโรงเรียน พาณิชยการธนบุรีมีพื้นที่ทั้งหมด 12 ไร่ 3 งาน 1 ตารางวา อาจารย์พงษ์ศักดิ์ เลขาตระกูล ซึ่งทำ หน้าที่เป็นผู้ประสานงานและดำเนินการจัดการศึกษาให้กับ ผอ.สัณฑ์ ในขณะนั้น ผู้อยู่เบื้องหลัง

เป็นเสมือนผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ได้ถูกถามถึงความพร้อมในการเปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จากกรมอาชีวศึกษา ดังนั้นในปีการศึกษา 2514 กรมอาชีวศึกษาจึงได้มีคำสั่งให้เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงแผนกวิชาการบัญชีและแผนกวิชาการขาย และวันที่ 24 พฤษภาคม 2515 กองโรงเรียนพาณิชย์และอุตสาหกรรม ได้ดำเนินการขออนุมัติเปลี่ยนชื่อโรงเรียนพาณิชย์การธนบุรีเป็นวิทยาลัยพาณิชย์การธนบุรีที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติแล้ว ตั้งแต่วันที่ 17 พฤษภาคม 2515 เป็นต้นไป ปีการศึกษา 2515 กรมอาชีวศึกษาได้อนุมัติให้วิทยาลัยเปิดสอนหลักสูตรประโยคมัธยม (ป.ม.) ต่อจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงขึ้นไปอีก 1 ปีทั้งนี้ก็เพื่อสนองตามความต้องการของประเทศในการขาดแคลนครูอาชีวศึกษา

วิทยาลัยได้รับงบประมาณซื้อที่ดินเพื่อขยายบริเวณวิทยาลัยอีก 4 ไร่ 3 งาน (แต่ระบุไว้ 4 ไร่ 1 ตารางวา วาละ 400 บาท ให้พื้นที่ของวิทยาลัยในปัจจุบันเป็น 17 ไร่ 1 ตารางวา) พื้นที่ดินบริเวณนั้นกำลังสร้างเขื่อนอยู่และวิทยาลัยคาดการณ์ว่าจะปรับปรุงพื้นที่บริเวณที่ดินแห่งนี้ให้เป็นสนามกีฬาอเนกประสงค์ เช่น สนามฟุตบอลขนาดย่อมใช้เล่นกีฬาได้ทุกประเภท เป็นต้น ปีพ.ศ. 2532 ผอ.ประทีป ปฐมกสิกุล ผู้อำนวยการวิทยาลัยพาณิชย์การธนบุรีขณะนั้นได้รับงบประมาณ ที่ได้รับจากกรมอาชีวศึกษาสมทบกับเงินบำรุงการศึกษาซึ่งวิทยาลัยมีอยู่เป็นจำนวนมากจึงได้วางแผน สร้างอาคารเรียน แต่ติดขัดเรื่องการขนย้ายอุปกรณ์ก่อสร้าง เนื่องจากสะพานข้ามคลองเดิมเป็นสะพานไม้ที่มีขนาดเล็กและแคบจึงสร้างสะพานคอนกรีตเสริมเหล็กขึ้นก่อนในปีนั้นหลังจากนั้นจึงสร้างอาคาร 2 อาคาร 7 และ อาคาร 8 ในปีพ.ศ. 2534 การคมนาคม สภาพเดิมของวิทยาลัยในสมัยนั้นเต็มไปด้วยเรือ ส่วนห้องรอตงกลางสนามวิทยาลัยเป็นโกดังเก็บศพ และเชิงตะกอนเผาศพ (ของวัดบางแวก ทางโรงเรียนต้องรื้อถอนและปรับปรุงสถานที่ โดยอาศัยความร่วมมือร่วมใจ ของคณะครูอาจารย์และนักเรียนรุ่นที่ผ่าน ๆ มาช่วยกันปรับปรุงจนกลายเป็นสภาพในปัจจุบันนี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2500 ถึงประมาณปีพ.ศ. 2506 การเดินทางในช่วงนั้นมีอยู่ 2 ทาง คือเดินทางจากสะพานบางไผ่ เข้าไปประมาณ 20 กว่านาที่หรือนั่งเรือตุ๊ก ๆ นั่งได้ประมาณ 20-30 คน การเดินทางมาที่โรงเรียนพาณิชย์การธนบุรี คือ เดินทางมาขึ้นเรือยนต์เครื่องกลกลางลำที่ทำน้ำตลาดพลู คือ คลองบางหลวงเพียงอย่างเดียวสะดวกที่สุดในขณะนั้น ถ้าวันที่น้ำในคลองแห้ง เรือยนต์ก็จะมาส่งแค่สะพานบางไผ่และต้องเดินเข้าทางวัดทองศาลางาม ผ่านวัดกำแพงวัดศาลาสีหน้า ระยะทางเดินก็ประมาณ 3 กิโลเมตรเศษ (ถนนเพชรเกษม ถ้าจะใช้ทางถนนจรัญสนิทวงศ์จะเข้าทางจรัญชอย 3 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 13 ที่ใช้สัญจรในปัจจุบันขณะนั้นยังไม่เป็นรูปร่างถนนเลย)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อเล็กซ่า ดาร์บี้ (Alexa Darby, 2016) ได้ศึกษาเรื่อง “แรงจูงใจของผู้เรียนในการสร้างการเรียนรู้วิชาการด้วยตนเองตลอดปีการศึกษา” ครั้งนี้กล่าวว่า ปัจจัยที่เพิ่มและลดแรงจูงใจของนักเรียนใน AS-L และสำรวจวิธีการสนับสนุนนักเรียนตลอดภาคการศึกษา ในช่วงต้น กลาง และปลายภาคการศึกษา ผู้เข้าร่วมทำแบบสอบถามที่ก่อให้เกิดเหตุผลในการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจ การวิเคราะห์เชิงปริมาณเผยให้เห็นถึงการลดลงของแรงจูงใจในช่วงภาคเรียนและการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและแรงจูงใจ แรงจูงใจของผู้ชายสูงสุดที่แรงจูงใจของผู้หญิงในช่วงกลางภาคเรียนเริ่มต้นที่ระดับสูงและลดลงในช่วงภาคเรียน การวิเคราะห์เชิงคุณภาพพบว่าแรงจูงใจเพิ่มขึ้นเมื่อนักเรียนสนุกกับประสบการณ์ AS-L สนใจที่จะช่วยเหลือผู้คน สร้างความสัมพันธ์กับลูกค้าและพันธมิตรชุมชน และรู้สึกรับผิดชอบต่อนักเรียนชุมชน แรงจูงใจลดลงเนื่องจากขาดการติดต่อสื่อสารกับพันธมิตรชุมชน ขาดการบูรณาการระหว่างหลักสูตรและประสบการณ์ AS-L ปัญหาด้านการขนส่ง และความยากลำบากในการกำหนดเวลาของตารางเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ไชราก ธาเกอร์ (Chirag Thaker, 2019) งานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจทางการศึกษาของนักเรียนที่เรียนการจัดการ พบว่าแรงจูงใจในชีวิตของนักเรียนคือปัจจัยสำคัญซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจทางการศึกษา อีกทั้งมีผลต่อเลือกเรียนต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ทั้งปัจจัยภายในและภายนอกที่ส่งผลต่อแรงบันดาลใจท่ามกลางนักเรียนจากหลายสถาบัน พบว่าปัจจัยเกี่ยวกับทางจิตวิทยา เช่น ความเครียด สิ่งที่กังวลความกดดัน แนวโน้มการฆ่าตัวตาย ส่งผลต่อการแสดงออกของนักเรียน ดังนั้นสถานศึกษาควรเห็นความสำคัญของการสร้างแรงจูงใจของนักเรียน โดยปัจจัยภายนอกต่าง ๆ สามารถขับเคลื่อนแรงจูงใจของนักเรียนได้ เช่น การหาเงินได้มาก ได้เลื่อนขั้นในที่ทำงานหรือได้พัฒนาตำแหน่งในที่ทำงาน โดยนักวิจัยแนะนำว่าควรเน้นหาปัจจัยที่สามารถสร้างแรงจูงใจของนักเรียนให้เลือกแนวโน้มในการจัดการที่ถูกต้อง สำหรับการศึกษาที่สูงขึ้นต่อไป ดังนั้นแรงจูงใจทางการศึกษาจึงมีความสำคัญต่อการเลือกงานหรือศึกษาต่อในอนาคต จากการวิเคราะห์ปัจจัยภายในส่งผลต่ำกว่าปัจจัยนอก ระดับแรงจูงใจภายนอกจะขับเคลื่อนได้มากที่สุด

เอ็ดดี้ (Eaddy, 1969 : 2958 - 2959) ทำการศึกษาวิจัยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเกษตรกรรมในรัฐหลุยส์เซียนา จากการศึกษพบว่า บิดา มารดา เพื่อน ญาติ บุคคลในอาชีพที่เขาเลือก บุคคลภายนอกโรงเรียน และพระ มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของเขา มากน้อยตามลำดับการเลือกอาชีพของนักเรียน สำคัญอยู่ที่ความสนใจส่วนตัว ความพึงพอใจ

และรายได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะมีความสัมพันธ์กับการเลือกระดับอาชีพของนักเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า นักเรียนที่มีระดับเซอวี่ปริญญาสูง จะสนใจวิชาชีพสูง

เดือนใจ อารีโรจนกุล (2560) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียน ต่อสายอาชีพของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ พบว่าสภาพ ทั่วไปของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและ บริหารธุรกิจ พบว่านักศึกษาที่ศึกษาต่อในสายอาชีพมีเกรดเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ในระดับ 2.01 – 2.50 ประเภทของสถานศึกษาที่จบการศึกษาชั้น ม.3 มากที่สุดคือประเภทโรงเรียนขยายโอกาส รายได้ เฉลี่ยของผู้ปกครองมากที่สุดอยู่ที่ประมาณ 0 – 15,000 บาท ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมาก ที่สุดคือจบการศึกษาระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5-6 อีกทั้งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อ สายอาชีพของนักเรียน ทั้ง 5 ปัจจัย พบว่า ปัจจัยด้านตัวผู้เรียนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดเป็น อันดับ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียน มีการตั้งเป้าหมายของตนเองในอนาคตไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า จะประกอบอาชีพอะไร จึงได้ตัดสินใจเลือกตามอาชีพที่ตนเองได้กำหนดไว้ ในอนาคตส่วนปัจจัย ด้านอื่นที่มีอิทธิพลเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและจุดเด่นของ สถานศึกษา ปัจจัยด้านผู้ปกครอง ปัจจัยด้านครูแนะแนว และ ปัจจัยด้านเพื่อนและรุ่นพี่ตามลำดับ

วิชชุกร บัวคำขาว (2558) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักศึกษาในการ เลือกศึกษาต่อสายอาชีพศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่วิทยาลัยเทคโนโลยีเมโทร จังหวัด เชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ข้อมูลทั่วไปนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 ส่วน ใหญ่เพศชาย 89 คน คิดเป็นร้อยละ 90.82 จากกลุ่มตัวอย่าง 98 คน อายุระหว่าง 15-17 ปี 68 คน คิดเป็นร้อยละ 69.39 จบการศึกษามัธยมศึกษา ปีที่ 3 จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 94.90 มีผล การเรียนเดิมในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ระหว่างที่ 2.01 – 2.50 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 35.71 สำเร็จการศึกษาปีการศึกษา 2557 จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 51.02 ภูมิลำเนาของ นักศึกษาส่วนมากอยู่บริเวณนอกอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 49 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 อาชีพ ของผู้ปกครองส่วนใหญ่ทำอาชีพรับจ้าง 57 คนคิดเป็นร้อยละ 58.16 ปัจจุบันนักศึกษาอาศัยอยู่กับ บิดา/มารดา 54 คน คิดเป็นร้อยละ 55.10 อิทธิพลในการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษานักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1 จากกลุ่มตัวอย่าง 98 คน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เคย ไปสมัครสอบเรียนต่อที่วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยอื่น ก่อนที่จะมาเรียนในวิทยาลัยเทคโนโลยีเม โทร 54 คน คิดเป็นร้อยละ 55.10 ได้รับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิทยาลัยเทคโนโลยีเมโทรจาก เพื่อนแนะนำ (เพื่อนชวนเพื่อน) 37 คน คิดเป็นร้อยละ 37.76 เลือกศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีเมโทร เนื่องจากเลือกเองเพราะชอบ 49 คน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ตัดสินใจเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีเม

โทร เนื่องมาจากชื่อเสียงและคุณภาพของบุคลากรที่ทำการสอนอยู่ 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20.41 คิดว่าคุณวุฒิการศึกษาในสายอาชีพ ประเภทช่างอุตสาหกรรมจะทำให้นักศึกษาได้เปรียบในการสมัครงานและการหางานทำได้ง่ายกว่าสายสามัญ 95 คน คิดเป็นร้อยละ 96.94 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อวิทยาลัยเทคโนโลยีเมโทร ปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ให้ด้านบริหารและการจัดการ อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.03 ปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ให้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วและทันสมัย อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.82

ไกรสิงห์ สุดสงวน (2560) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมหาวิทยาลัยศิลปากร การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กลุ่มอย่างจำนวน 214 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้น ตามสัดส่วนประชากร จำแนกตามเพศและระดับชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .890 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านสถาบัน และด้านเศรษฐกิจ ภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก

ณัฐพัชร มณีวรรณ, ภาณุวัฒน์ ศิริบุหงศ์ (2560) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยส่งเสริมการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่งเสริมการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านลักษณะการจัดการอยู่ในลำดับแรก รองลงมาคือด้านครอบครัว และลำดับสุดท้ายคือด้านส่วนตัวผู้เรียน ผลการทดสอบสมมุติฐานพบว่า ปัจจัยค่านิยมในการศึกษาต่อ เป็นปัจจัยส่งเสริมการเลือกศึกษาต่อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนปัจจัย ค่านิยมในอาชีพ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้เกี่ยวกับสถานศึกษา การสนับสนุนของผู้ปกครอง สาขาวิชา ครู บุคลากร และสื่อ อุปกรณ์ เป็นปัจจัยที่ส่งผลการเลือกศึกษาต่อไม่แตกต่างกัน

วิศาล ภูษณงค์, อเนก พันธุ์รัตน์ และบุญส่ง เกิดหล้า (2560) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเรียนวิทยาลัยการศึกษาเอกชน : กรณีศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีพาณิชยการลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี พบว่า ปัจจัยในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียน ในวิทยาลัยเทคโนโลยีพาณิชยการลพบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัย พบว่า ปัจจัยที่มีระดับ ความคิดเห็นมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านเจตคติในการ

เรียนวิชาชีพ รองลงมา คือ ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ในการเข้าศึกษาต่อ และปัจจัยที่มีระดับความ คิดเห็นน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและ สิ่งอำนวยความสะดวกของสถานศึกษา ตามลำดับ อีกทั้งการเปรียบเทียบปัจจัยในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพของนักเรียนในวิทยาลัยเทคโนโลยีพาณิชยการลพบุรี จำแนกตามภูมิภาค เพศ และผล การเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน

วิชาญ หงส์บิน (2561) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาการบัญชี กรณีศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ พณิชยการ พบว่า ด้านข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาวิชาการบัญชี วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พณิชยการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.41) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านภาพลักษณ์ วิทยาลัย และด้านหลักสูตร (ค่าเฉลี่ย 4.46) มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมา ด้านสภาพแวดล้อมและ จุดเด่นของสถานศึกษาที่นักศึกษาเลือกศึกษาต่อ (ค่าเฉลี่ย 4.44) และด้านเหตุผลส่วนตัว (ค่าเฉลี่ย 4.28)

จุฬารัตน์ สุขน้อย (2563) ได้ศึกษาเรื่องการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนท่าศาลาประสิทธิ์ศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา การตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนท่า ศาลาประสิทธิ์ศึกษา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ เลือกลงศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนท่าศาลาประสิทธิ์ ศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนท่าศาลา ประสิทธิ์ศึกษา จำนวน 260 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการทดสอบแบบ t-test สถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และหากพบความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ LSD และใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีเพศ ระดับชั้นการศึกษา ความต้องการ ศึกษาต่อต่างกัน ทำให้การตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาต่างกัน นอกจากนี้ปัจจัย ด้านภาพลักษณ์ของสถานศึกษา ด้านเหตุผลส่วนตัว มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อใน ระดับอุดมศึกษา

สุพรรณษา ร่มลำดวน และจิราพร ชมสวน (2564) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีฐานเทคโนโลยี จังหวัดสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีฐานเทคโนโลยี จังหวัดสมุทรสาคร ลำดับแรก คือ ด้านหลักสูตร อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านภาพลักษณ์ อยู่ในระดับมาก และลำดับสุดท้าย คือ ด้านเหตุผลส่วนตัว อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับความสัมพันธ์การตัดสินใจเข้าศึกษามีความสัมพันธ์โดยรวมกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับสูงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00 เมื่อจำแนกการตัดสินใจเข้าศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านภาพลักษณ์ ด้านหลักสูตร ด้านเหตุผลส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อลงกรณ์ อัมมวงศ์จิตต์, ศรีรัฐ ภัคศิรณชิต, และ นพดล อินทร์จันทร์ (2565) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ที่วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุแตกต่างกัน มีความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเข้าศึกษาต่อที่วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม ไม่แตกต่างกัน แต่ในเพศ, ประเภทโรงเรียน, แผนการเรียน, รายได้เฉลี่ยของครอบครัว และวิชาเอกที่สนใจเข้าศึกษาที่แตกต่างกัน มีความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเข้าศึกษาต่อที่วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม ที่แตกต่างกัน ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกเข้าศึกษาต่อ ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ปัจจัยด้านหลักสูตรรองลงมา คือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ปัจจัยด้านชื่อเสียง และค่านิยม ปัจจัยด้านภาพลักษณ์ของวิทยาลัย ปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอน ปัจจัยด้านระบบการคัดเลือก ปัจจัยด้านสื่อประชาสัมพันธ์ ปัจจัยด้านการแนะแนว/การบอกต่อ ปัจจัยด้านค่าธรรมเนียมการศึกษา

อาทิตยา อักษรศรี (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของพนักงาน บริษัทเอกชนในเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กับความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาโท คือ เพศ อายุ สถานภาพ รายได้ของประชากรต่อเดือน เวลาเรียน สาขาวิชาที่ต้องการศึกษาต่อ และสื่อโฆษณา สาเหตุของความไม่พร้อมในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร มีสาเหตุมาจากปัญหาทางด้านเวลามากที่สุด ความคิดเห็นในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ในเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร พบว่า ประชากรต้องการศึกษาต่อเพื่อ

ต้องการเพิ่มวุฒิการศึกษา โดยมีแหล่งค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่อจากรายได้ประจำ ในสถานศึกษาในประเทศที่จัดเวลาเรียนที่เหมาะสม

จินตนา ไทธานี (2557) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของนักศึกษาศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร ด้านแรงจูงใจในการเข้าศึกษา พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าเรียนฝึกอาชีพ ในศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยนักศึกษามีแรงจูงใจในด้านส่วนตัว เป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ด้านสังคม และมีแรงจูงใจในด้านอาชีพเป็นอันดับท้ายสุด ด้านการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนฝึกอาชีพในด้านอาชีพแตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนฝึกอาชีพ โดยรวม ในด้านอาชีพและด้านสังคมแตกต่างกัน สำหรับอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนฝึกอาชีพ ในด้านสังคมแตกต่างกันและรายได้ต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนฝึกอาชีพ โดยรวมและด้านอาชีพแตกต่างกัน แต่นักศึกษาที่มีเพศ หมวดวิชาชีพที่เรียนและเวลาเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนฝึกอาชีพ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเรื่อง “แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ทำแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ และได้มีวิธีการดำเนินการวิจัยแบ่งเป็นหัวข้อ ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 427 คน ของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี (งานทะเบียนวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2565)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 207 คน ของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ซึ่งได้มาจากการประมาณค่าตัวอย่าง โดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อน 5% ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e^2)}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

$$\text{เมื่อ } N = 427$$

$$e = 0.05$$

แทนค่า จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$n = \frac{247}{1+247(0.05^2)} = 206.53$$

ดังนั้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ 207 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยสามารถคำนวณอัตราส่วนของประชากรแต่ละสาขาวิชา โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{กลุ่มตัวอย่าง} = \frac{\text{ประชากร}}{\text{ขนาดกลุ่มตัวอย่าง}} \times 100$$

ตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
การบัญชี	79	38
การตลาด	69	34
การเลขานุการ	11	5
ธุรกิจค้าปลีก	55	27
ภาษาต่างประเทศ	41	20
การท่องเที่ยว	7	4
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	165	80
รวม	427	207

ที่มา : งานทะเบียนวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี วันที่ 30 กันยายน 2565

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ความคาดหวังในด้านอาชีพ ลักษณะของคำถามเป็นแบบหลายคำตอบให้เลือก (Multiple choices question) จำนวน 3 ข้อดังนี้

ข้อที่ 1 เพศโดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

1.1 เพศชาย

1.2 เพศหญิง

ข้อที่ 2 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

2.1 ต่ำกว่า 2.00

2.2 2.00 - 2.99

2.3 2.00 - 2.99

ข้อที่ 3 ความคาดหวังในด้านอาชีพ โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal scale)

3.1 ข้าราชการ

3.2 พนักงานรัฐวิสาหกิจ

3.3 พนักงานเอกชน

3.4 เจ้าของธุรกิจ

3.5 อาชีพอิสระ (Freelance)

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้รวมของผู้ปกครอง อาชีพผู้ปกครอง บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย ลักษณะของคำถามเป็นแบบหลายคำตอบให้เลือก (Multiple choices question) จำนวน 5 ข้อดังนี้

ข้อที่ 1 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

1.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

1.2 ปริญาตรี

1.3 สูงกว่าปริญญาตรี

ข้อที่ 2 รายได้รวมของผู้ปกครอง โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภท
เรียงลำดับ

2.1 ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท

2.2 20,001 - 30,000 บาท

2.3 30,001 – 40,000 บาท

2.4 40,001 บาทขึ้นไป

ข้อที่ 3 อาชีพของผู้ปกครอง โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ

3.1 ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ

3.2 พนักงานเอกชน/ห้างร้าน

3.3 ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัวรับจ้างทั่วไป

3.4 เกษตรกรรม

3.5 รับจ้างทั่วไป/อิสระ

3.6 อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ข้อที่ 4 บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้
ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ

4.1 ญาติ/ผู้ปกครอง

4.2 ครู

4.3 รุ่นพี่

4.4 เพื่อน

4.5 บุคคลที่นับถือ

ข้อที่ 5 การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย โดยใช้ระดับการวัดข้อมูล
ประเภทนามบัญญัติ

5.1 เว็บไซต์วิทยาลัย

5.2 เฟซบุ๊ก

5.3 บ้ายประชาสัมพันธ์ / แผ่นพับ

5.4 การแนะนำแนวการศึกษา

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทั้ง 4 ด้าน โดยให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว ซึ่งคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตอบ (Rating scale method: Likert scale questions) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ, 2541, น. 166) จำนวน 25 ข้อ แบ่งคำถามในแต่ละด้าน ดังนี้

1. ด้านอาชีพ	จำนวน 5 ข้อ
2. ด้านการพัฒนาตนเอง	จำนวน 5 ข้อ
3. ด้านสังคม	จำนวน 5 ข้อ
4. ด้านอื่น ๆ	จำนวน 5 ข้อ

อันตรภาคชั้น (Interval scale) มี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับการประเมิน	ระดับแรงจูงใจ
5 หมายถึง	แรงจูงใจมากที่สุด
4 หมายถึง	แรงจูงใจมาก
3 หมายถึง	แรงจูงใจปานกลาง
2 หมายถึง	แรงจูงใจน้อย
1 หมายถึง	แรงจูงใจน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนค่าเฉลี่ยในแต่ละระดับ คำนวณโดยใช้สูตรช่วงกว้างระหว่างชั้นตามหลักการหาค่าพิสัย (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ, 2541, น. 166) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \end{aligned}$$

$$= 0.8$$

ค่าเฉลี่ยที่วัดได้ แปลผล

4.21 - 5.00 มีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โดยรวมมากที่สุด

3.41 - 4.20 มีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โดยรวมมาก

2.61 - 3.40 มีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ
โดยรวมปานกลาง

1.81 - 2.60 มีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมน้อย

1.00 - 1.80 มีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยรวมน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการตัดสินใจในการเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว ซึ่งคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าตอบ (Rating scale method: Likert scale questions) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2541, น. 166) จำนวน 5 ข้อ

ระดับการตัดสินใจมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 5
ระดับการตัดสินใจมาก	มีค่าเท่ากับ 4
ระดับการตัดสินใจปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3
ระดับการตัดสินใจน้อย	มีค่าเท่ากับ 2
ระดับการตัดสินใจน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1

2.2 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือหรือแบบสอบถาม (Questionnaire) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

2.2.1 ศึกษาทฤษฎีและหลักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องของงานวิจัยจากตำรา เอกสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2.2.2 ปรับปรุงและดัดแปลงแบบสอบถามให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยโดยสร้างเป็นแบบสอบถามทั้งหมด 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ปัจจัยสนับสนุน

ส่วนที่ 3 แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัย
พณิชยการธนบุรี

ส่วนที่ 4 การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัย
พณิชยการธนบุรี

2.2.3 นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา

2.2.4 ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.2.5 นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลองใช้ (Try-out) กับผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด แล้วนำมาหาความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) โดยวิธี คำนวณของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 125 – 126) ค่าอัลฟา ที่ได้จะแสดงถึงระดับของความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 \leq \alpha \leq 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 มากแสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง ค่าที่รับได้คือ 0.7

การคำนวณหาความเชื่อมั่นทดสอบคุณภาพของแบบสอบถาม โดยผลการทดสอบความเชื่อมั่น มีดังนี้

ตาราง 2 แสดงความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตัวแปรที่วัด	ความเชื่อมั่น
1. ด้านอาชีพ	0.890
2. ด้านการพัฒนาตนเอง	0.890
3. ด้านสังคม	0.890
4. ด้านอื่นๆ	0.926

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้ดังนี้

3.1.1 เอกสารจากงานทะเบียน วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

3.1.2 ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

3.1.3 วารสารทางวิชาการ บทความ สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และ รายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย 207 คน

3.2.1 ผู้วิจัยใช้การเก็บแบบสอบถามกับกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยการเก็บข้อมูล จำนวน 207 คน

3.2.2 ผู้วิจัยใช้การเก็บแบบสอบถามกับกลุ่มเป้าหมาย นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 207 คน จากสุตรทาโร่ ยามาเน่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 48.5 โดยแบ่งออกเป็น 7 สาขาวิชา ดังนั้นจึงคำนวณกลุ่มตัวอย่างของแต่ละสาขาวิชาโดยการ หาค่าร้อยละ 48.5 ของประชากรแต่ละสาขาวิชา จากส่งแบบสอบถามออนไลน์ให้กับกลุ่มตัวอย่างให้ครบ 207 คน

3.2.3 นำแบบสอบถามมาลงรหัส เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

4. การจัดการและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาดำเนินการดังนี้

4.1 การจัดการทำข้อมูล

4.1.1 ทำการตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม และแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

4.1.2 การลงรหัส (Coding) นำแบบทดสอบที่ถูกต้องเรียบร้อยมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า

4.1.3 การประมวลผลข้อมูล (Processing) โดยข้อมูลที่ลงรหัสแล้วนำมาทำการบันทึกโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลข้อมูล ซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Sciences หรือ SPSS) เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างดังนี้

4.2.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) สำหรับแบบสอบถามส่วนที่ 1 และ 2 ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสนับสนุน ข้อ 1-6

4.2.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) สำหรับแบบสอบถามส่วนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในส่วนของคำถามย่อยทั้ง 4 ด้าน และแบบสอบถามส่วนที่ 3 การตัดสินใจเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

4.2.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation: S.D.) สำหรับแบบสอบถามส่วนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในส่วนของคำถามย่อยทั้ง 4 ด้าน และแบบสอบถามส่วนที่ 3 การตัดสินใจเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

4.2.2 การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) โดยสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานมีดังนี้

4.2.2.1 สถิติ t-test ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent-Samples t-test) ใช้เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ด้านเพศ

4.2.2.2 สถิติ F-test แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 - 4 ปัจจัยสนับสนุน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้รวมของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และความคาดหวังในด้านอาชีพ

4.2.2.3 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression) ใช้หาความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5 - 8 แรงจูงใจในการเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการประกอบอาชีพ ด้านปัจจัยทางสังคม และด้านปัจจัยทางสังคม

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive analysis) เป็นสถิติพื้นฐาน แสดงจำนวนร้อยละและค่าเฉลี่ย เพื่ออธิบายคำถามในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และปัจจัยสนับสนุนของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ และความคาดหวังในด้านอาชีพ

5.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage of frequency) เป็นการเปรียบเทียบสัดส่วนของข้อมูลโดยใช้สูตรสำหรับแบบสอบถามส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2

$$p = \left(\frac{f}{n} \right) \times 100$$

เมื่อ p แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ของข้อมูลในแต่ละกลุ่ม

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

5.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อใช้ในการอธิบายลักษณะพื้นฐานของข้อมูล (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541:40) สำหรับแบบสอบถามส่วนที่ 3 แรงจูงใจในการเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทั้งหมด 4 ด้าน และส่วนที่ 4 การตัดสินใจเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

5.1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) เพื่อใช้อธิบายลักษณะพื้นฐานของข้อมูล (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541:40) สำหรับแบบสอบถามส่วนที่ 3 แรงจูงใจในการเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทั้งหมด 4 ด้าน และส่วนที่ 4 การตัดสินใจเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ร่วมกับค่าเฉลี่ยเพื่อแสดงการกระจายของข้อมูล ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (n\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดแต่ละตัวยกกำลังสอง
 n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

5.2 สถิติที่ใช้ทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่า (α -Coefficient) โดยใช้สูตรของ Cronbach (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546, น. 449)

$$\alpha = \frac{\overline{covariance} / \overline{variance}}{1 + (k - 1) \overline{covariance} / \overline{variance}}$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
 k แทน จำนวนคำถาม
 covariance แทน ค่าเฉลี่ยของค่าความแปรปรวนร่วมระหว่างคำถามต่าง ๆ
 variance แทน ค่าเฉลี่ยของค่าความแปรปรวนของคำถาม

5.3 การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Analysis)

5.3.1 สถิติทดสอบ t-test โดยมีหลักสูตรในการหาค่า t ใช้สูตรดังนี้

5.3.1.1 กรณีที่ความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน ($S_1^2 = S_2^2$)

$$\text{ใช้สูตร } t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S_p \sqrt{\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}}}$$

5.3.1.2 กรณีที่ความแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มไม่เท่ากัน ($S_1^2 \neq S_2^2$)

$$\text{ใช้สูตร } t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

สถิติทดสอบ t องศาอิสระ $df = n_1 + n_2 - 2$

โดยที่ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

\bar{X}_1 แทน ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 1

\bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 2

S_1^2 แทน ค่าแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

S_2^2 แทน ค่าแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

n_1 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1

n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 2

ค่า F-test ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปกลุ่ม ใช้ในกรณีที่ค่าความแปรปรวนเท่ากันหรือไม่แตกต่างกัน (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541, น. 249)

$$F = \frac{MS_B}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน ค่าแจกแจงที่ใช้พิจารณาใน F-distribution

MS_B แทน ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_w แทน ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่มกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 หรือ ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้สูตรตามวิธี Least Significant Difference (LSD) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ประชากร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2545, น. 161)

5.3.2 สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว Brown-forsythe (3) ใช้ในกรณีที่มีค่าความแปรปรวนแตกต่างกัน (Hartung. 2001: 300) สามารถเขียนได้ ดังนี้

$$\beta = \frac{MS(B)}{MS(W)}$$

$$\text{โดย ค่า } MSW = \sum_{i=1}^k \left(1 - \frac{n_j}{N}\right) S_i^2$$

เมื่อ β แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Brown-forsythe

MSW แทน ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่มสำหรับสถิติ Brown - forsythe

MSB แทน ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

k แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดประชากร

S_i^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

และถ้าผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ต้องทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป เพื่อดูว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Fisher's Least significant Difference (LSD) หรือ Dunnett's T3 (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2545, น. 332-333) กรณีผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบเป็นรายคู่เพื่อดูว่าคู่ใดที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Dunnett's T3 (วิเชียร เกตุสิงห์, 2453, น. 116) มีสูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{MS(w) \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j}\right)}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution

MSw แทน ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

(Mean Square within group) สำหรับ Dunnett's T3

x_i แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง i

x_j แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง j

n_i แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ i

n_j แทน จำนวนตัวอย่างของกลุ่มที่ j

5.3.3 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ

จากสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม (Y) และตัวแปรอิสระ (X) ของประชากรจะเห็นว่า กลุ่มตัวแปรอิสระ ($\alpha + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_k \beta_k$) สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรตามได้ส่วนหนึ่ง ในส่วนของการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถอธิบายได้นี้ เรียกว่า ค่าความคาดเคลื่อนในการพยากรณ์ (Error : β) การวิเคราะห์เชิงถดถอยแบบพหุคูณจะเป็นการพยากรณ์หาค่าสัมประสิทธิ์ α และ β_1 จากค่าสถิติ a และ b ที่ได้จากการคำนวณโดยกลุ่มตัวอย่าง โดยหลักการวิเคราะห์ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณได้จะต้องเป็นค่าสัมประสิทธิ์ที่ทำให้สมการดังกล่าว มีค่าความคาดเคลื่อนกำลังสองรวมกันน้อยที่สุด (Ordinary Least Square : OLS)

สมการถดถอยเชิงพหุคูณของประชากร

$$Y = \alpha + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_k \beta_k + \varepsilon$$

สมการถดถอยเชิงพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง

$$Y = \alpha + b_1 X_1 + b_2 X_2 + \dots + b_k X_k$$

โดยที่ X คือ ตัวแปรอิสระ

Y คือ ตัวแปรตาม

K คือ จำนวนตัวแปรอิสระ

เมื่อ α และ a เป็นจุดตัดแกน Y ของสมการถดถอย หรือ ค่าของ Y เมื่อให้ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีค่าเท่ากับศูนย์ ส่วน β และ b เป็นสัมประสิทธิ์ถดถอย (Partial regression coefficient) ของตัวแปรอิสระแต่ละตัว ซึ่งหมายถึง อัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม (Y) เมื่อตัวแปรอิสระนั้น เปลี่ยนไป 1 หน่วย โดยตัวแปรอิสระตัวอื่นมีค่าคงที่

$$a = Y - b_1 X_1 + b_2 X_2 + \dots + b_k X_k$$

โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์ a และ b สามารถคำนวณได้จากสูตรดังนี้

$$b_i = \frac{\sum X_i Y_i - \sum X_i \sum Y_i}{n \sum X_i^2 - (\sum X_i)^2}$$

การวิเคราะห์เชิงถดถอยเชิงพหุคูณมีเงื่อนไขที่สำคัญ คือ

1. ความผิดพลาด (error) ต้องเป็นตัวแปรสุ่ม และมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ
2. ความแปรปรวนของตัวแปรตาม (Y) ในทุกค่าของตัวแปรอิสระ (X) ต้องเท่ากัน
3. ค่าความผิดพลาดของตัวแปรตาม (Y) แต่ละค่าเป็นอิสระกัน
4. ตัวแปรอิสระที่นำมาวิเคราะห์จะต้องเป็นอิสระ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่องแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการสื่อความหมายที่ตรงกันสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ และ อักษรย่อของตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ใน การวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง
\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์ การตัดสินใจเชิงซ้อน
B	แทน	สัมประสิทธิ์ ความถดถอยของตัวพยากรณ์
Beta	แทน	สัมประสิทธิ์ ความถดถอยมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติ ที่ใช้พิจารณาใน t – Distribution
F	แทน	ค่าสถิติ ที่ใช้พิจารณาใน F – Distribution
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสอง ของคะแนน (Mean of Squares)
P-value	แทน	ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติ
H_0	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	แทน	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบาย โดยการแบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้รวมของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง และความคาดหวังในด้านอาชีพ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้รวมของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ และการได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประกอบด้วย 4 ด้าน ด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม และด้านอื่นๆ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน จำนวน 9 ข้อ ดังนี้

1. นักเรียนที่เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

5. รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

6. อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

7. บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน

8. การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

9. แรงจูงใจด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และความคาดหวังในด้านอาชีพ โดยนำเสนอในรูปแบบการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละปรากฏผลดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงจำนวน และค่าร้อยละ ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	85	41.10
หญิง	122	58.90
รวม	207	100
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น		
ต่ำกว่า 2.00	16	7.70
2.00 – 2.50	43	20.75
2.51 – 3.00	48	23.20
3.01 – 3.50	62	29.95
3.51 ขึ้นไป	38	18.40
รวม	207	100

ตาราง 3 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความคาดหวังด้านอาชีพ		
ข้าราชการ	24	11.60
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	11	5.30
พนักงานเอกชน	20	9.70
เจ้าของธุรกิจ	59	28.50
อาชีพอิสระ (freelance)	93	44.90
รวม	207	100

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งหมด 207 คน พบว่า

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 58.9 และเพศชายจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 41.10 ตามลำดับ

ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับผลสัมฤทธิ์ 3.01 – 3.50 จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 29.95 รองลงมาคือ มีระดับผลสัมฤทธิ์ 2.51 – 3.00 จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 23.30 มีระดับผลสัมฤทธิ์ 2.00 – 2.50 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 20.75 มีระดับผลสัมฤทธิ์ 3.51 เป็นต้นไป จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 18.40 และมีระดับผลสัมฤทธิ์ ต่ำกว่า 2.00 จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 7.70

ความคาดหวังด้านอาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคาดหวังในอาชีพ อิสระ (Freelance) จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 44.90 รองลงมาคือมีความคาดหวังในอาชีพเจ้าของธุรกิจ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 มีความคาดหวังในอาชีพข้าราชการ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 11.60 มีความคาดหวังในอาชีพพนักงานเอกชน จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 9.70 และมีความคาดหวังในอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.30

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยโดยนำเสนอในรูปแบบการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละปรากฏผลดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงจำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยสนับสนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	133	64.30
ปริญญาตรี	64	30.90
สูงกว่าปริญญาตรี	10	4.80
รวม	207	100
รายได้ของผู้ปกครอง		
รายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท	123	59.4
20,001-30,000 บาท	52	25.1
30,001-40,000 บาท	18	8.70
40,001 บาทขึ้นไป	14	6.80
รวม	207	100
อาชีพของผู้ปกครอง		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	28	13.5
พนักงานเอกชน/ห้างร้าน	43	20.8
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	37	17.9
เกษตรกรรม	1	0.50
รับจ้างทั่วไป/อิสระ	98	47.30
รวม	207	100

ตาราง 4 (ต่อ)

ปัจจัยสนับสนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บุคคลที่แนะนำในการศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ		
ญาติ/ผู้ปกครอง	129	62.30
ครู	22	10.60
รุ่นพี่	18	8.70
เพื่อน	26	12.60
บุคคลที่นับถือ	12	5.80
รวม	207	100
การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย		
เว็บไซต์วิทยาลัย	69	33.30
สื่อสังคมออนไลน์	105	50.70
ป้ายประชาสัมพันธ์ / แผ่นพับ	2	1.00
การแนะนำการศึกษา	31	15.00
รวม	207	100

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งหมด 207 คน พบว่า

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ผู้ตอบแบบสอบถามมีปัจจัยสนับสนุนของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่วนใหญ่ คือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 64.30 รองลงมาคือ ปริญญาตรี จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 30.90 และ สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 4.80 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์จาก ปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีความถี่ของข้อมูลค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการรวมชั้นข้อมูลใหม่ เพื่อให้ทดสอบสมมติฐาน ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 5 แสดงปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (จัดกลุ่มใหม่)

	ปัจจัยสนับสนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	ต่ำกว่าปริญญาตรี	133	64.30
	ปริญญาตรีขึ้นไป	74	35.7
	รวม	207	100

รายได้ของผู้ปกครอง ผู้ตอบแบบสอบถามมีปัจจัยสนับสนุนของรายได้ของผู้ปกครอง ส่วนใหญ่คือ รายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 59.40 รองลงมาคือ รายได้ 20,001-30,000 บาท จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 25.10 รายได้ 30,001-40,000 บาท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 8.70 และรายได้ 40,001 บาทขึ้นไป จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 ตามลำดับ

อาชีพของผู้ปกครอง ผู้ตอบแบบสอบถามมีปัจจัยสนับสนุนของอาชีพของผู้ปกครอง ส่วนใหญ่คือ รับจ้างทั่วไป/อิสระ จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 47.30 รองลงมาคือ พนักงานเอกชน/ห้างร้าน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 20.80 ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 17.90 ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 13.50 และเกษตรกรรวมจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์จาก ปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า อาชีพของผู้ปกครอง เกี่ยวกับเกษตรกรมีความถี่ของข้อมูลค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการรวมชั้นข้อมูลใหม่ เพื่อให้ทดสอบสมมติฐาน ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอาชีพของผู้ปกครอง (จัดกลุ่มใหม่)

	ปัจจัยสนับสนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพของผู้ปกครอง	ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	28	13.5
	พนักงานเอกชน/ห้างร้าน	43	20.8
	ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	37	17.9
	รับจ้างทั่วไป/อิสระ/เกษตรกร	99	47.80
	รวม	207	100

บุคคลที่แนะนำในการศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามมีปัจจัยสนับสนุนของบุคคลที่แนะนำในการศึกษาต่อส่วนใหญ่ คือ ญาติ/ผู้ปกครอง จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 62.30 รองลงมาคือ เพื่อน จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 12.60 ครู จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 รุ่นพี่ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 8.70 และบุคคลที่นับถือ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.80 ตามลำดับ

การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย ผู้ตอบแบบสอบถามมีปัจจัยสนับสนุนของได้รับข้อมูลการศึกษาต่อจากสื่อของวิทยาลัย ส่วนใหญ่ จากสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 50.70 รองลงมาคือ เว็บไซต์วิทยาลัย จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 33.30 การแนะแนวการศึกษา จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 และป้ายประชาสัมพันธ์/แผ่นพับ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์จาก ปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย เกี่ยวกับป้ายประชาสัมพันธ์/แผ่นพับ มีความถี่ของข้อมูลค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการรวมชั้นข้อมูลใหม่ เพื่อให้ทดสอบสมมติฐาน ดังแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 แสดงข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอายุ (จัดกลุ่มใหม่)

	ปัจจัยสนับสนุน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย	เว็บไซต์วิทยาลัย /ป้ายประชาสัมพันธ์ / แผ่นพับ	71	34.30
	สื่อสังคมออนไลน์	105	50.70
	การแนะแนวการศึกษา	31	15.00
	รวม	207	100

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

การวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ประกอบด้วย ด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม และด้านอื่นๆ โดยนำเสนอในรูปแบบค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังนี้

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ

แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	\bar{x}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านอาชีพ	3.87	0.69	มาก
ด้านการพัฒนาตนเอง	4.05	0.63	มาก
ด้านสังคม	4.08	0.65	มาก
ด้านอื่นๆ	4.19	0.67	มาก
รวม	4.04	0.59	มาก

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับมาก ทุกด้าน ได้แก่ ด้านอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.19 รองลงมาคือด้านสังคม ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านอาชีพ มีค่าเฉลี่ย 4.08 4.05 และ 3.87 ตามลำดับ

ตาราง 9 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำแนกเป็น รายด้าน

แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	\bar{x}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านอาชีพ			
1. ใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ	4.05	0.79	มาก
2. มีโอกาสทำงานที่ได้ค่าตอบแทนตามที่ท่านต้องการ	3.91	0.80	มาก
3. มีความรู้พื้นฐานในการเป็นผู้ประกอบการ	3.76	0.91	มาก
4. มีสถานประกอบการทั้งในภาครัฐบาลและเอกชนรองรับ	3.65	0.99	มาก
5. มีโอกาสก้าวหน้าและมีแนวโน้มประสบความสำเร็จ	3.99	0.83	มาก
รวม	3.87	0.69	มาก

ตาราง 9 (ต่อ)

แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	\bar{x}	S.D.	ระดับความ คิดเห็น
ด้านการพัฒนาตนเอง			
6. ท่านต้องการเรียนปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี	4.08	0.89	มาก
7. ท่านมีความรู้ความสามารถทางด้านที่กำลังศึกษาอยู่	3.55	0.89	มาก
8. ท่านต้องการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ทางด้าน วิชาชีพ	4.29	0.76	มากที่สุด
9. เรียนตามความสนใจเพราะต้องการทำงาน ทางด้านที่ ตนเองเลือก	4.09	0.87	มาก
10. นำวิชาที่เรียนไปประยุกต์ใช้	4.10	0.81	มาก
รวม	4.02	0.64	มาก
ด้านสังคม			
11. สังคมยอมรับ	4.19	0.73	มาก
12. ก้าวทันการเปลี่ยนแปลง	4.20	0.78	มาก
13. พบเพื่อนใหม่	4.16	0.91	มาก
14. เครือข่ายในการเป็นผู้ประกอบการ	3.85	0.83	มาก
15. ยกกระดับคุณภาพตนเอง	3.99	0.83	มาก
รวม	4.08	0.66	มาก
ด้านอื่น ๆ			
16. ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ	4.35	0.78	มากที่สุด
17. เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป	4.09	0.80	มาก
18. เปิดโอกาสทางการศึกษา	4.14	0.83	มาก
19. เป็นองค์กรในการสร้างงาน	4.22	0.79	มากที่สุด
20. เพิ่มโอกาสในการเรียนรู้	4.12	0.84	มาก
รวม	4.18	0.67	มาก

จากตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำแนกเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านอาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทุกข้อ ได้แก่ ข้อ 1 ใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.05 รองลงมาคือ ข้อ 3 มีโอกาสก้าวหน้าและมีแนวโน้มประสบความสำเร็จ ข้อ 4 มีโอกาสทำงานที่ได้ค่าตอบแทนตามที่ท่านต้องการ ข้อ 5 มีความรู้พื้นฐานในการเป็นผู้ประกอบการ และข้อ 6 มีสถานประกอบการทั้งในภาครัฐบาลและเอกชนรองรับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 3.91 3.76 และ 3.65 ตามลำดับ

ด้านการพัฒนาตนเอง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 1 ท่านต้องการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ทางด้านวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.29 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อ 2 นำวิชาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ ข้อ 3 เรียนตามความสนใจเพราะต้องการทำงาน ทางด้านที่ตนเองเลือก ข้อ 4 ท่านต้องการเรียนปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี และข้อ 5 ท่านมีความรู้ความสามารถทางด้านที่กำลังศึกษาอยู่ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 4.09 4.08 และ 3.55 ตามลำดับ

ด้านสังคม ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านสังคม โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทุกข้อ ได้แก่ ข้อ 1 ก้าวทันการเปลี่ยนแปลง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.20 รองลงมาคือ ข้อ 2 สังคมยอมรับ ข้อ 3 พบเพื่อนใหม่ ข้อ 4 ยกระดับคุณภาพตนเอง และข้อ 5 มีเครือข่ายในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 4.16 3.99 และ 3.85 ตามลำดับ

ด้านอื่นๆ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านอื่นๆ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 1 ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.35 รองลงมาคือ ข้อ 2 เป็นองค์กรในการสร้างงาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อ 3 เปิดโอกาสทางการศึกษา ข้อ 4 เพิ่ม

โอกาสในการเรียนรู้ และข้อเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 4.12 และ 4.09 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพพินิจพินาเสนอในรูปแบบค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังนี้

ตาราง 10 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ท่านตระหนักถึงความต้องการในการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	3.99	0.84	มาก
2. ท่านแสวงหาข้อมูลของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรีก่อนการตัดสินใจเลือกเรียน	4.01	0.88	มาก
3. ท่านได้ทำการประเมินทางเลือกวิทยาลัยก่อนจะตัดสินใจเลือกเรียนของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	3.94	0.90	มาก
4. ท่านตัดสินใจเข้าเรียนวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	3.91	0.99	มาก
รวม	3.96	0.71	มาก

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพพินิจพินพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.96 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับมาก ทุกข้อ ได้แก่ ข้อท่านแสวงหาข้อมูลของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรีก่อนการตัดสินใจเลือกเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.01 รองลงมาคือ ข้อท่านตระหนักถึงความต้องการในการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ข้อท่านได้ทำการประเมินทางเลือกวิทยาลัยก่อนจะตัดสินใจเลือกเรียนของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี และ ข้อท่านตัดสินใจเข้าเรียนวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี มีค่าเฉลี่ย 3.99 3.94 และ 3.91 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่มี เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่มี เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประชากรศาสตร์ 2 กลุ่มเป็นอิสระจากกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ในการทดสอบจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's Test ซึ่งตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวน ของแต่ละกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวน ของแต่ละกลุ่ม แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อ ค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 11

ตาราง 11 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามเพศ โดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการ ธนบุรีโดยรวม	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	P-value
	3.001	0.085

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 11 ผลการทดสอบ ความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามเพศ โดยใช้ Levene's test พบว่า

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ 0.079 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) แสดงว่า ค่าความแปรปรวน ไม่แตกต่างกัน จึงใช้การทดสอบค่าที่ กรณีความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน (Equal variances assumed)

ตาราง 12 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามเพศ

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	t-test for Equality of Means					
	เพศ	\bar{x}	S.D.	t	df	P-value
	ชาย	3.8647	0.7594	-1.762	205	0.079
	หญิง	4.0410	0.6699			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามเพศ พบว่า การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม มีค่า P-value เท่ากับ 0.079 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักเรียนที่มี เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยเริ่มจากการทดสอบความแปรปรวนจากตาราง Levene's test ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 หากความแปรปรวนของข้อมูลไม่แตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และ หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลแตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe ถ้า สมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันจะต้องนำไปทดสอบด้วย วิธีเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 13

ตาราง 13 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อใน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	Levene's Test for Equality of Variances			
	Levene Statistic	df1	df2	P-value
	0.876	4	202	0.479

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 13 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้ Levene's test พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.479 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า

ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สถิติ F-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้สถิติ F-test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น	F-test					
		SS	Df	MS	F	P-value
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2.163	4	0.541	1.069	0.378
	ภายในกลุ่ม	102.133	202	0.506		
	รวม	104.296	206			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า มีค่า P-value เท่ากับ 0.378 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่ายอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) นั่นคือ นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ที่ระดับ

ความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยเริ่มจากการทดสอบความแปรปรวนจากตาราง Levene's test ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 หากความแปรปรวนของข้อมูลไม่แตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และ หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลแตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe ถ้าสมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันจะต้องนำไปทดสอบด้วย วิธีเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 15

ตาราง 15 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ โดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	Levene's Test for Equality of Variances			
	Levene Statistic	df1	df2	P-value
	0.968	4	202	0.426

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 15 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ โดยใช้ Levene's test พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.426 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สถิติ F-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ตาราง 16 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ โดยใช้สถิติ F-test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	F-test				
	SS	Df	MS	F	P-value
ระหว่างกลุ่ม	7.798	4	1.950	4.081	0.003*
ภายในกลุ่ม	96.498	202	0.478		
รวม	104.296	206			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ พบว่า มีค่า P-value เท่ากับ 0.003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) นั่นคือ นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องนำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบความแตกต่างเชิงซ้อน (Multiple Regression) โดยใช้วิธี Least Significant Difference (LSD) เพื่อดูว่าคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ดังตาราง 17

ตาราง 17 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ เป็นรายคู่ โดยใช้ Least Significant Difference (LSD)

ความคาดหวังในด้านอาชีพ	ข้าราชการ	พนักงานรัฐวิสาหกิจ	พนักงานเอกชน	เจ้าของธุรกิจ	อาชีพอิสระ
\bar{X}	4.28	4.13	4.12	4.08	3.76
ข้าราชการ	4.28	-			0.51 (0.001)*

ตาราง 17 (ต่อ)

ความคาดหวังใน ด้านอาชีพ	ข้าราชการ	พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน เอกชน	เจ้าของธุรกิจ	อาชีพอิสระ
X	4.28	4.13	4.12	4.08	3.76
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	4.13				0.36
พนักงานเอกชน	4.12		-		(0.035)*
เจ้าของธุรกิจ	4.08			-	0.31
อาชีพอิสระ	3.76				(0.006)*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามความคาดหวังในด้านอาชีพ เป็นรายคู่ โดยใช้ Least Significant Difference (LSD) พบว่า นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ ข้าราชการ กับ อาชีพอิสระ มีค่า P-value เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ ข้าราชการ มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี สูงกว่านักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพอิสระ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.51

นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ พนักงานเอกชน กับ อาชีพอิสระ มีค่า P-value เท่ากับ 0.035 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ พนักงานเอกชน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี สูงกว่านักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพอิสระ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.36

นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ เจ้าของธุรกิจ กับ อาชีพอิสระ มีค่า P-value เท่ากับ 0.035 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่านักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพแตกต่างกัน มีการ

ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ เจ้าของธุรกิจ มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี สูงกว่า นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพอาชีพอิสระ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.31

สำหรับรายคู่อื่นไม่พบว่ามีผลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่มี ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกันมีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่มี ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกันมีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง ประชากรศาสตร์ 2 กลุ่มเป็นอิสระจากกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้นจะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ในการทดสอบจะทำการตรวจสอบค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มก่อน โดยใช้ Levene's Test ซึ่งตั้งสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวน ของแต่ละกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวน ของแต่ละกลุ่ม แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อ ค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 18

ตาราง 18 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครองโดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชย การธนบุรี	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	P-value
	0.207	0.649

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 18 ผลการทดสอบ ความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน โดยใช้ Levene's test พบว่า การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ 0.649 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) แสดงว่า ค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงใช้การทดสอบค่าที่ กรณีความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน (Equal variances assumed)

ตาราง 19 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อ ในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	t-test for Equality of Means					
	ระดับการศึกษา ผู้ปกครอง	\bar{x}	S.D.	t	df	P-value
	ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.9098	0.7146	-1.601	205	0.111
	ปริญญาตรีขึ้นไป	4.0743	4.0743			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครองพบว่า การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวม มีค่า P-value เท่ากับ 0.111 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และ

ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักเรียนที่มี ระดับการศึกษาผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 5 รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยเริ่มจากการทดสอบความแปรปรวนจากตาราง Levene's test ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 หากความแปรปรวนของข้อมูลไม่แตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และ หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลแตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe ถ้า สมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันจะต้องนำไปทดสอบด้วย วิธีเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 20

ตาราง 20 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามรายได้ของผู้ปกครอง โดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อใน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	Levene's Test for Equality of Variances			
	Levene Statistic	df1	df2	P-value
	1.304	3	203	0.274

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 20 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามรายได้ของผู้ปกครอง โดยใช้ Levene's test พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.275 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สถิติ F-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ตาราง 21 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามรายได้ของผู้ปกครอง โดยใช้สถิติ F-test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อใน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม		F-test				
		SS	Df	MS	F	P-value
	ระหว่างกลุ่ม	0.204	3	0.068	0.133	0.941
	ภายในกลุ่ม	104.092	203	0.513		
	รวม	104.296	206			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามรายได้ของผู้ปกครอง พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.941 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) นั่นคือ นักเรียนที่รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้า

ศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 6 อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยเริ่มจากการทดสอบความแปรปรวนจากตาราง Levene's test ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 หากความแปรปรวนของข้อมูลไม่แตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และ หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลแตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe ถ้า สมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันจะต้องนำไปทดสอบด้วย วิธีเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 22

ตาราง 22 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	Levene's Test for Equality of Variances			
	Levene Statistic	df1	df2	P-value
	0.604	3	203	0.613

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 22 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยใช้ Levene's test พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.613 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สถิติ F-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ตาราง 23 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง โดยใช้สถิติ F-test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม		F-test				
		SS	Df	MS	F	P-value
ระหว่างกลุ่ม	ระหว่างกลุ่ม	2.527	3	0.842	1.680	0.172
	ภายในกลุ่ม	101.769	203	0.501		
รวม		104.296	206			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.172 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธ

สมมติฐานรอง (H_1) นั่นคือ นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครอง แตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 7 บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่มีบุคคลแนะนำในการเรียน แตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่มีบุคคลแนะนำในการเรียน แตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยเริ่มจากการทดสอบความแปรปรวนจากตาราง Levene's test ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 หากความแปรปรวนของข้อมูลไม่แตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และ หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลแตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe ถ้า สมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันจะต้องนำไปทดสอบด้วย วิธีเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 24

ตาราง 24 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามบุคคลที่แนะนำในการเรียน โดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อใน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	Levene's Test for Equality of Variances			
	Levene Statistic	df1	df2	P-value
	0.346	4	202	0.846

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 24 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามบุคคลที่แนะนำในการเรียน โดยใช้ Levene's test พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.846 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สถิติ F-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ตาราง 25 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามบุคคลที่แนะนำในการเรียน โดยใช้สถิติ F-test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อใน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	F-test				
	SS	Df	MS	F	P-value
ระหว่างกลุ่ม	1.917	3	0.479	0.946	0.439
ภายในกลุ่ม	102.379	203	0.507		
รวม	104.296	206			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามบุคคลที่แนะนำในการเรียน

พบว่า มีค่า P-value เท่ากับ 0.439 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) นั่นคือ นักเรียนที่มีบุคคลแนะนำในการเรียน แตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 8 การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

จากสมมติฐานข้างต้นสามารถกำหนดสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักเรียนที่ได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย แตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักเรียนที่ได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย แตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยเริ่มจากการทดสอบความแปรปรวนจากตาราง Levene's test ซึ่งจะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อระดับนัยสำคัญทางสถิติมีค่าน้อยกว่า 0.05 หากความแปรปรวนของข้อมูลไม่แตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย F-test และ หากค่าความแปรปรวนของข้อมูลแตกต่างกัน ให้ทดสอบความแตกต่างด้วย Brown-Forsythe ถ้า สมมติฐานข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) ที่มีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกันจะต้องนำไปทดสอบด้วย วิธีเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Different (LSD) หรือ Dunnett's T3 เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานดังนี้

H_0 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน

H_1 : ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังนั้น จะยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ต่อเมื่อค่า P-value มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05 ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 26

ตาราง 26 แสดงผลการทดสอบความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามการได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย โดยใช้ Levene's test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อใน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	Levene's Test for Equality of Variances			
	Levene Statistic	df1	df2	P-value
	0.238	2	204	0.789

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

จากตาราง 26 ผลการทดสอบค่าความแปรปรวนของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามการได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย โดยใช้ Levene's test พบว่ามีค่า P-value เท่ากับ 0.789 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ค่าความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้สถิติ F-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ตาราง 27 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม จำแนกตามการได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย โดยใช้สถิติ F-test

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อใน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม	F-test				
	SS	Df	MS	F	P-value
ระหว่างกลุ่ม	0.099	2	0.049	0.096	0.908
ภายในกลุ่ม	104.197	204	0.511		
รวม	104.296	206			

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

จากตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จำแนกตามการได้รับข้อมูลจากสื่อของ

วิทยาลัย พบว่า มีค่า P-value เท่ากับ 0.908 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 แสดงว่า ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย แตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 9 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

การวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ มีผลต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี สามารถเขียนเป็นสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 : แรงจูงใจ ไม่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

H_1 : แรงจูงใจ มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การวิเคราะห์แบบถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) เมื่อค่า P-value น้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.05

ตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณของแรงจูงใจต่อการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P-value
Regression	51.39	4	12.847	49.04*	<0.001
Residual	52.91	202	0.262		
Total	104.30	206			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 28 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า แรงจูงใจมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวม มีค่า P-value เท่ากับ <0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบการดำเนินชีวิตอย่างน้อย 1 ด้าน มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษา

ต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสร้าง สมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณสามารถ คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณได้ ดังนี้

ตาราง 29 ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจต่อการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ

แรงจูงใจ	การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี				
	B	SE(b)	Beta	t	P-value
ค่าคงที่ (Constant)	0.532	0.249		2.133*	0.034
ด้านอาชีพ (X ₁)	0.093	0.082	0.090	1.127	0.261
ด้านการพัฒนาตนเอง (X ₂)	0.330	0.089	0.296	3.713*	<0.001
ด้านสังคม (X ₃)	0.071	0.097	0.066	0.730	0.466
ด้านอื่นๆ (X ₄)	0.349	0.090	0.331	3.862*	0.015
				r = 0.702	R ² = 0.493
				Adjusted R ² = 0.483	SE = 0.512

* มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

จากตาราง 29 พบว่า ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านอาชีพ (X₁) ด้านการพัฒนาตนเอง (X₂) ด้านสังคม (X₃) และ ด้านอื่นๆ (X₄) สามารถพยากรณ์การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀) และยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) ทั้งนี้เนื่องจากมีตัวแปรมากกว่า 1 ตัวที่สามารถพยากรณ์การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ทั้ง 2 ด้าน มีอิทธิพลในการพยากรณ์ได้ ร้อยละ 48.3 ซึ่งสามารถเขียน เป็นสมการปัจจัยที่มีอิทธิพลในการพยากรณ์ การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม (Y₁) ได้ดังนี้

$$Y_1 = 0.532 + 0.349(X_4) + 0.330(X_2)$$

ผลการศึกษาอภิปรายผล ได้ดังนี้

ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ ในทิศทางเดียวกันกับพยากรณ์ การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม (Y_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านอื่นๆ (X_4) และ ด้านการพัฒนาตนเอง (X_2) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 0.349 และ 0.330 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า แรงจูงใจ ด้านอื่นๆ (X_4) และ ด้านการพัฒนาตนเอง (X_2) เป็นปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี (Y_1) ซึ่งจากค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าว สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

หากแรงจูงใจ มีค่าคงที่ การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี (Y_1) เท่ากับ 0.532 หน่วย

หากแรงจูงใจ ด้านอื่นๆ (X_4) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ผู้บริโภคในประเทศไทย มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม (Y_1) เพิ่มขึ้น 0.349 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้แรงจูงใจ ด้านอื่นมีค่าคงที่

หากแรงจูงใจ ด้านการพัฒนาตนเอง (X_2) เพิ่มขึ้น 1 หน่วย ผู้บริโภคในประเทศไทย มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยรวม (Y_1) เพิ่มขึ้น 0.330 หน่วย ทั้งนี้เมื่อกำหนดให้แรงจูงใจ ด้านอื่นมีค่าคงที่

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 30 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน	t-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ตาราง 30 (ต่อ)

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน	F-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน	F-test	สอดคล้องกับสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน	t-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 5 รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน	F-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 6 อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน	F-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 7 บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน	F-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 8 การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน	F-test	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ตาราง 30 (ต่อ)

สมมติฐาน	สถิติที่ใช้	ผลการทดสอบ สมมติฐาน
สมมติฐานข้อที่ 9 แรงจูงใจด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ มีผลต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี		
<u>แรงจูงใจ</u>		
- ด้านอาชีพ	Multiple Regression	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
- ด้านการพัฒนาตนเอง	Multiple Regression	สอดคล้องกับสมมติฐาน
- ด้านสังคม	Multiple Regression	ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
- ด้านอื่น ๆ ได้แก่ การเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ และชื่อเสียงของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	Multiple Regression	สอดคล้องกับสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

สังเขปการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยสนับสนุน ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ใน 3 ด้าน ได้แก่ เพศ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ความคาดหวังในด้านอาชีพ

2. เพื่อศึกษาปัจจัยสนับสนุน ที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ใน 5 ด้าน ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย

2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงปัจจัยส่งเสริมการตัดสินใจเลือกเรียนต่อระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการการศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษา บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา ฝ่ายแนะแนวการศึกษา ในการวางแผนการจัดการศึกษาให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

5. รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

6. อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

7. บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน

8. การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน

9. แรงจูงใจด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ มีผลต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาวิจัยเรื่อง แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี จาก กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ทั้งหมด จำนวน 207 คน การศึกษาสรุปได้ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 122 คน คิดเป็นร้อยละ 58.9 มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3.01 – 3.50 จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีความคาดหวังด้านอาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคาดหวังในอาชีพอิสระ (Freelance) จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 44.90

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามมีปัจจัยสนับสนุนของระดับการศึกษาของผู้ปกครองส่วนใหญ่ คือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 64.30 มีรายได้ของผู้ปกครองคือ รายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 59.40 อาชีพของผู้ปกครองคือ รับจ้างทั่วไป/อิสระ จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 47.30 บุคคลที่แนะนำในการศึกษาต่อส่วน

ใหญ่ คือ ญาติ/ผู้ปกครอง จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 62.30 ได้รับข้อมูลการศึกษาต่อจากสื่อของวิทยาลัย ส่วนใหญ่ จากสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 50.70

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับมาก ทุกด้าน ได้แก่ ด้านอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.19 รองลงมาคือด้านสังคม ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านอาชีพ มีค่าเฉลี่ย 4.08 4.05 และ 3.87 ตามลำดับ

เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านอาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านอาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทุกข้อ ได้แก่ ข้อ 1 ใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.05 รองลงมาคือ ข้อ 3 มีโอกาสก้าวหน้าและมีแนวโน้มประสบความสำเร็จ ข้อ 4 มีโอกาสทำงานที่ได้ค่าตอบแทนตามที่ท่านต้องการ ข้อ 5 มีความรู้พื้นฐานในการเป็นผู้ประกอบการ และข้อ 6 มีสถานประกอบการทั้งในภาครัฐบาลและเอกชนรองรับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 3.91 3.76 และ 3.65 ตามลำดับ

ด้านการพัฒนาตนเอง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อ 1 ท่านต้องการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ทางด้านวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.29 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อ 2 นำวิชาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ ข้อ 3 เรียนตามความสนใจเพราะต้องการทำงาน ทางด้านที่ตนเองเลือก ข้อ 4 ท่านต้องการเรียนปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี และข้อ 5 ท่านมีความรู้ความสามารถทางด้านที่กำลังศึกษาอยู่ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 4.09 4.08 และ 3.55 ตามลำดับ

ด้านสังคม ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านสังคม โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ทุกข้อ ได้แก่ ข้อ 1 ก้าวทันการเปลี่ยนแปลง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.20 รองลงมาคือ ข้อ 2 สังคมยอมรับ ข้อ 3 พบเพื่อนใหม่ ข้อ 4 ยกระดับคุณภาพตนเอง และข้อ 5 มีเครือข่ายในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 4.16 3.99 และ 3.85 ตามลำดับ

ด้านอื่น ๆ ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับของแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ด้านอื่น ๆ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ข้อได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.35 รองลงมาคือ ข้อเป็นองค์กรในการสร้างงาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อเปิดโอกาสทางการศึกษา ข้อเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ และข้อเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 4.12 และ 4.09 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ พบว่า นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นั่นคือ นักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ ข้าราชการ มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี สูงกว่านักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพอิสระ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.51

สมมติฐานข้อที่ 4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 5 รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 6 อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 7 บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 8 การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 9 แรงจูงใจต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพประกอบด้วย ด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม และ ด้านอื่นๆ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี โดยพบว่า แรงจูงใจในการรับชม ด้านการพัฒนาตนเอง และด้านอื่นๆ สามารถพยากรณ์ ตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 48.3

การอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่องแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนที่เพศแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากในปัจจุบัน เพศไม่ได้เป็นตัวกำหนดถึงความสนใจด้านการเรียน นักเรียนทุกเพศต่างมีความสนใจตามปัจเจกของแต่ละบุคคล จึงส่งผลให้เพศไม่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จินตนา ไทธานี (2557) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ของนักศึกษาศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเข้าเรียนฝึกอาชีพ โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจาก นักเรียนจะเลือกตัดสินใจศึกษา โดยเลือกตามความสนใจของตน โดยไม่คำนึงถึงระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อาจคำนึงถึงปัจจัยด้านอื่นๆ ประกอบ เช่น ฐานะทางบ้าน หรือความคาดหวังในอาชีพที่ต่างกัน ทำให้ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่มีผลต่อการตัดสินใจเรียน ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ซึ่ง สอดคล้องการงานวิจัยของ จินตนา ไทธานี (2557) ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าศึกษา หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ของนักศึกษาศุนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียนแผนการ เรียนสาขาพาณิชยกรรม ในด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนที่ความคาดหวังในด้านอาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพ ข้าราชการสูงกว่านักเรียนที่มีความคาดหวังในอาชีพอิสระ โดยมีผลต่างของค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.51 เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่เล็งเห็นถึงความมั่นคงของอาชีพ ข้าราชการ รวมถึงสวัสดิการที่สามารถเลี้ยงดูบิดามารดาได้ ซึ่งสอดคล้องการงานวิจัยของ นพรัตน์ เตชะพันธ์รัตนกุล, ปารีชาติ บัวเจริญ และ ปวันรัตน์ บัวเจริญ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่พบว่า แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการประกอบอาชีพเป็นแรงจูงใจสูงสุด

สมมติฐานข้อที่ 4 ระดับการศึกษาของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากในปัจจุบันผู้เรียนมีส่วนในการตัดสินใจเรียนโดยยึดตามสิ่งที่ตนเองสนใจ อีกทั้งค่าเล่าเรียนที่ไม่แพงมาก ผู้ปกครองสามารถเข้าถึงได้ ทำให้ระดับการศึกษาของผู้ปกครองไม่ส่งผลต่อการเลือกเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Bernard (1938), Simon, (1960), Greenberg(2011), Vroom (1964) ได้พูดถึงการตัดสินใจและการคาดหวังว่าบุคคลมีการตัดสินใจ และคาดหวังจะเลือกเรียนวิชาที่ตัวเองถนัดและวางแผนอาชีพเอาไว้แล้วในอนาคต อีกทั้งยัง

สอดคล้องกับงานวิจัยของ นุปผา พุกจำปา (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเรียน แผนการเรียนสาขาพาณิชยกรรม ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่างกลสยาม) พบว่า นักเรียนที่ระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียน แผนการเรียนสาขาพาณิชยกรรมโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานของ อุไรวรรณ, ศรีถนัด (2552) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนอานวยศิลป์ธนบุรี เขตบางแค กรุงเทพมหานคร ได้กล่าวว่า ผู้ปกครองมีความคาดหวังที่จะให้บุตรหลานของตนเอง ได้รับความศึกษาที่มีคุณภาพสูงเทียบเท่ากับหรือมากกว่าตนเอง

สมมติฐานข้อที่ 5 รายได้ของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพาณิชยกรรมธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากค่าเล่าเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตร วิชาชีพ วิทยาลัยพาณิชยกรรมธนบุรี ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายที่สูงมากนัก สามารถเข้าถึงได้จากรายได้ของผู้ปกครองในหลายระดับ จึงไม่ได้เป็นปัจจัยหลักในการตัดสินใจเลือกเรียนในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพาณิชยกรรมธนบุรี ซึ่งสอดคล้องกับการงานวิจัยของ สัมมนาการณ บุญเรือง (2561) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อระดับอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพในเขตพื้นที่การศึกษานบุรีรัมย์ เขต 3 พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้รวมของครอบครัวต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกศึกษา ต่อระดับอาชีวศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ทั้งภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุปผา พุกจำปา (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือก เรียนแผนการเรียนสาขาพาณิชยกรรม ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเทคโนโลยี สยาม (ช่างกลสยาม) พบว่า นักเรียนที่รายได้ของผู้ปกครองเฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีแรงจูงใจใน การเลือกเรียน แผนการเรียนสาขาพาณิชยกรรม โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 6 อาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพาณิชยกรรมธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากผู้ปกครองในปัจจุบันไม่ได้คาดหวังในตัวบุตร หลาน ให้ประกอบอาชีพเหมือนกับตนเองเมื่อเทียบกับสมัยก่อน ผู้ปกครองส่วนใหญ่จึงเห็นความ ต้องการของบุตรหลานเป็นหลัก ให้อำนาจการตัดสินใจเรียนได้อย่างเต็มที่ อีกทั้งค่าใช้จ่ายในการ เล่าเรียนไม่ได้สูงมากนัก ทำให้ผู้ปกครองสามารถส่งเสียบุตรหลานของตนได้ตามความสนใจของ

ผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับการงานวิจัยของ สหภัต อักษรถึง (2556) ศึกษา ความพึงพอใจของผู้ปกครอง ที่มีต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนมิวสิกทาวน์ ไทยแลนด์ พบว่า ผู้ปกครองของโรงเรียนมิวสิกทาวน์ ไทยแลนด์ ที่มีอาชีพต่างกัน โดยรวมพบว่า ผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน มีระดับความพึงพอใจในการจัดการศึกษาของโรงเรียนมิวสิกทาวน์ไทยแลนด์ไม่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุสรา พุกจำปา (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเรียนแผนการเรียนสาขาพาณิชยกรรม ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม (ช่วงกลสยาม) พบว่า นักเรียนที่อาชีพของผู้ปกครองต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียน แผนการเรียนสาขาพาณิชยกรรม โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานข้อที่ 7 บุคคลที่แนะนำในการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้เนื่องจากผู้เรียนในปัจจุบัน มีการตัดสินใจเลือกเรียนด้วยตนเอง โดยอิงตามความสนใจจากความถนัดของแต่ละบุคคล อ้างอิงจากแนวคิดในงานวิจัยของ สามารถ สินทร', สิทธิชัย บุษหมั่น, ประวิทย์ สิมมาทัน' และ ชนัญชิตา ซองดม (2563) ที่ได้กล่าวว่า การศึกษาในศตวรรษที่ 21 มีความเจริญก้าวหน้า และเปลี่ยนแปลงข้อมูลอย่างรวดเร็ว คนต้องมีความตื่นตัวตั้ง ศักยภาพที่ถนัดภายในออกมาเตรียมพร้อมฝึกฝนให้เกิดทักษะสำหรับการออกไปดำรงชีวิต ตลอดจนการเตรียมความพร้อมทุกด้าน โดยเฉพาะการศึกษาต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดทักษะการดำรงชีวิตชีพในศตวรรษที่ 21 และสอดคล้องกับการงานวิจัย ของ นพรัตน์ เตชะพันธ์รัตนกุล', ปารีชาติ บัวเจริญ' และ ปวันรัตน์ บัวเจริญ' (2562) ที่ได้ศึกษา เรื่อง แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ล้านนา เชียงใหม่ พบว่า แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในด้านบุคคลที่ เกี่ยวข้องรายชื่ออยู่ในระดับปานกลางถึงมากที่สุด โดยส่วนมากมีแรงจูงใจในระดับมาก ยกเว้นข้อผู้ปกครอง ญาติ สนับสนุนให้ศึกษาต่อ ผู้เรียนตัดสินใจในการศึกษาต่อเองอยู่ในระดับมากที่สุด อีกทั้งงานวิจัยนี้ยังไม่สอดคล้องกับงานวิจัย ของ ปวีณา คำพุกกะ และวรวิทย์ คำศรี (2555) ศึกษาเรื่อง การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ได้กล่าวว่า ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อและตัดสินใจไม่เข้าศึกษา ต่อมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีได้ดีที่สุดคือ อิทธิพลของบุคคลรอบข้าง รองลงมาได้แก่ อิทธิพลของสถาบันการศึกษา ลักษณะมุ่งอนาคต อิทธิพลของครอบครัวและอิทธิพลของตนเองตามลำดับ

สมมติฐานข้อที่ 8 การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัยแตกต่างกัน มีการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากนักเรียนอาจได้รับสื่อไม่เพียงพอต่อการตัดสินใจเรียนเลือกเรียนต่อ ขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่นๆของนักเรียนแต่ละคน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อาทิตยา อักษรศรี (2563) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของพนักงาน บริษัทเอกชนในเขตบางรัก กรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กับความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาโท ด้านสื่อโฆษณา สาเหตุของความไม่พร้อมในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของพนักงานบริษัทเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร หากต้องการให้การประชาสัมพันธ์วิทยาลัยมากยิ่งขึ้นจึงควรมีการจัดงานที่ดึงดูดและน่าสนใจให้นักเรียนที่มีแนวโน้มจะศึกษาต่อให้ได้รู้จักวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น จากงานวิจัยของ อลงกรณ์ อัมมวงศจิตต์, ศรีรัฐ ภัคดิธรณชิต, และ นพดล อินทร์จันทร์ (2565) พบว่า การประชาสัมพันธ์ผ่านงานเปิดบ้าน (Open House) เป็นปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยมาก ซึ่งเห็นได้ชัดจากเมื่อมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาดำเนินการจัดกิจกรรมเปิดบ้านนั้น จะได้รับกระแสตอบรับที่เป็นอย่างดีจากนักเรียน เนื่องจากนักเรียนหลายคนนั้นต้องการมาสำรวจสถานที่จริง พูดคุยปรึกษากับรุ่นพี่หรือคณาจารย์ภายในงานถึงรูปแบบการเรียนต่างๆ มากกว่าการอ่านหรือชมจากสื่อประชาสัมพันธ์เท่านั้น

สมมติฐานข้อที่ 9 แรงจูงใจด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ มีผลต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี พบว่า แรงจูงใจด้านอาชีพ ด้านการพัฒนาตนเอง ด้านสังคม ด้านอื่น ๆ มีผลต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี พบว่า ด้านการพัฒนาตนเอง มีผลต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากผู้เรียนตัดสินใจเรียนตามความสนใจของตนเพื่อหวังจะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านได้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ โรเจอร์ (Rogers, 1969) ที่ระบุว่า ผู้เรียนจะพัฒนาตนเอง เพื่อที่จะพัฒนาและเพิ่มศักยภาพให้กับตนเอง อีกทั้งยังสามารถเป็นที่ยอมรับในสังคมและสร้างอาชีพได้ อีกทั้งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1988; Schunk, 1990) ที่กล่าวว่า ประโยชน์หรือสิ่งที่ได้รับจากการเรียนเป็นเป้าหมายที่มีคุณค่าที่จะช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจ เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และประสบความสำเร็จในที่สุด

ด้านอื่นๆ มีผลต่อการเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจาก การเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี มีสิ่งอำนวยความสะดวก และบรรยายภาคให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ รวมถึงชื่อเสียงของสถาบัน มีผลทำให้ผู้เรียนตัดสินใจเรียน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของโรเจอร์ (Rogers, 1969) ที่ระบุว่า องค์ประกอบของสถาบันการศึกษา มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และต้องการเรียนรู้อีกกับกิจกรรมการศึกษาผู้ใหญ่ในช่วงใดช่วงหนึ่ง

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการศึกษาเรื่องแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ด้านการสร้างแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี งานทะเบียน และงานแนะแนวการศึกษา ควรนำข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม รวมถึงปัจจัยสนับสนุน ไปพิจารณาในการวางแผนการเปิดรับสมัครนักเรียนใหม่ ให้เหมาะสมตามความต้องการของผู้เรียน ผู้ปกครอง ให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการพัฒนาสื่อเพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์วิทยาลัย ให้มีความน่าสนใจ และเข้าถึงได้ง่าย

ด้านการบริหารการศึกษา ผู้บริหารและครูผู้สอน ควรสร้างแรงจูงใจทั้งทางด้านพัฒนาตนเอง ให้ผู้เรียนได้ ใช้ทักษะความรู้ความสามารถผ่านการปฏิบัติ มากกว่าเรียนรู้อ่านในห้องเรียน เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์และพัฒนาหลักสูตร ให้สามารถประยุกต์ใช้ในการทำงานได้มากขึ้น และผู้บริหารสถานศึกษา บุคลากรที่เกี่ยวข้องควรสร้างชื่อเสียงให้สถาบันได้รับการยอมรับ เช่น การเปิดโอกาสให้ผู้สนใจแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ให้มีโอกาสได้เรียนต่อ ถือเป็น การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับทางสถานศึกษาได้อีกทางหนึ่ง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งถัดไป ควรมีการศึกษาไปที่แรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรสาขาที่วิทยาลัยเปิดสอน เพื่อให้ทราบถึงความต้องการของนักเรียน สามารถนำสาขาที่นักเรียนสนใจ ไปพัฒนา ต่อยอดหรือเปิดสาขาอื่นเพิ่มเติม ให้ตรงกับความต้องการของนักเรียนมากขึ้น

2. ในการศึกษาครั้งถัดไป ควรมีการวิจัยในรูปแบบผสมผสาน ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ (Mixed Method Research) โดยเป็นการใช้วิธีการสำรวจด้วยแบบสอบถาม และทำการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์กลุ่ม เพื่อให้ผลการวิจัยที่ได้มีความแม่นยำของข้อมูลมากยิ่งขึ้น

3. เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตลอดเวลา อาจส่งผลกระทบต่อ การตัดสินใจของนักเรียนที่เปลี่ยนไป ผู้วิจัยจึงควรศึกษาถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลง ให้ทันตามยุคสมัยอยู่ตลอดเวลา ให้สามารถรองรับความต้องการของนักเรียนได้ในอนาคต

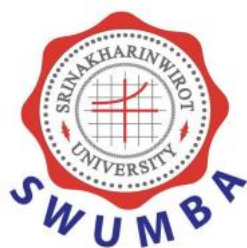

บรรณานุกรม

- Darby, A. (2016). *STUDENTS' MOTIVATION IN ACADEMIC SERVICE- EARNING OVER THE COURSE OF THE SEMESTER*. Retrieved from <https://www.tamtu.edu/profcenter/documents/StudentsMotivationinAcademicS>
- Eadd, Vanik Silas. (1969). The Influence of Selected Factors on the Vocational Choices of Vocation Agricultural Student in Louisiana. *Dissertation Abstract International*.
- Rogers, C. (1969). *Freedom to Learn*. Columbus, OH: Charles E. Merrill.
- Thaker, C. (2019). *A Study on Factors Affecting Academic Motivation of Graduating Management Students*. Retrieved from <http://www.ijream.org/SpecialIssueConference/ICDOMP2019019>
- ไกรสิงห์ สุดสงวน. (2560). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อ ในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมหาวิทยาลัยศิลปากร. สืบค้นจาก <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/85435>
- จอมพงศ์ มงคลวนิช. (2555). *การบริหารองค์การและบุคคลกรทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา ไทธานี. (2557). แรงจูงใจในการเข้าศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันของนักศึกษาศูนย์ฝึกอาชีพกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุฬารัตน์ สุขน้อย. (2563). การตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนท่าศาลาประสิทธิ์ศึกษา. สืบค้นจาก <https://mmm.ru.ac.th/MMM/IS/vt15-1/6114993623.pdf>
- เดือนใจ อารีโรจนนุกุล. (2560). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนต่อสายอาชีพของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ. วิจัยสถาบันวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.
- ภารดี อนันต์นาวี. (2555). *หลักการ แนวคิด และทฤษฎี* ทางการบริหารการศึกษา. ชลบุรี: มนตรี.
- ลัดดาวัลย์ มากช่วย. (2564). แรงจูงใจที่มีผลต่อการเลือกศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ. สืบค้นจาก <https://www.atc.ac.th/FileATC/>.pdf

- ละเอียด คีลาน้อย. (2560). การใช้สูตรทางสถิติ (ที่ถูกต้อง) ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อ
การวิจัยเชิงปริมาณในทางมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์. วารสารวิจัยและพัฒนา, 12(2).
- วิทวัส เหล่ามะลอ. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยขอนแก่นประจำปีการศึกษา 2562 โดยผ่านการคัดเลือกด้วยระบบ TCAS.
สืบค้นจาก https://registrar.kku.ac.th/policy/download/research/research_62_7.pdf
- สัมมา ธรนิธิย์. (2556). หลักทฤษฎี และปฏิบัติการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี จำกัด.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. 2550. พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ บริษัท ธีระฟิล์ม และ ไช
เท็ก จำกัด.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2550). พฤติกรรมผู้บริโภค: กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2552). การบริหารตลาดยุคใหม่ฉบับปรับปรุงใหม่ปี 2552: กรุงเทพฯ:
ธรรมสาร.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2547). ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนการศึกษาต่อเนื่อง
สายอาชีพ. ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ: กรุงเทพฯ.
- อรรถพล สังขวาสี, พา อักษรเสื่อ และชัยยุทธ ศิริสุทธิ. (2564). อนาคตภาพการอาชีวศึกษาไทยใน
ทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2565-2574). *ธรรมทรรศน์*, 21(4), 221-233.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ
วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

เรียน : ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม ข้าพเจ้ากำลังดำเนินการทำวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี” คำตอบของท่านจะมีคุณค่าสำหรับเราและทุกคำตอบของท่านจะเก็บรวบรวมไว้เป็นความลับ ข้าพเจ้าขอขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับความกรุณาในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

น.ส.ศรัณย์รัตน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

นิสิตปริญญาโทบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาวิชาการตลาด
คณะบริหารธุรกิจเพื่อสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยพณิชยการ
ธนบุรี

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1. ต่ำกว่า 2.00 2. 2.00 – 2.50
 3. 2.51 – 3.00 4. 3.01 – 3.50
 5. 3.51 เป็นต้นไป

3. ความคาดหวังในด้านอาชีพ

1. ข้าราชการ 2. พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 3. พนักงานเอกชน 4. เจ้าของธุรกิจ
 5. อาชีพอิสระ (Freelance)

ตอนที่ 2 ปัจจัยสนับสนุนของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี
 3. สูงกว่าปริญญาตรี

2. รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครอง

1. รายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท 2. 20,001-30,000 บาท
 3. 30,001-40,000 บาท 4. 40,001 บาทขึ้นไป

3. อาชีพของผู้ปกครอง

1. ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ 2. พนักงานเอกชน/ห้างร้าน
 3. ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว 4. เกษตรกรรม
 5. รับจ้างทั่วไป/อิสระ 6. อื่น ๆ โปรดระบุ

4. บุคคลที่แนะนำในการศึกษาต่อระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ
1. ญาติ/ผู้ปกครอง 2. ครู
3. รุ่นพี่ 4. เพื่อน
5. บุคคลที่นับถือ
5. การได้รับข้อมูลจากสื่อของวิทยาลัย
1. เว็บไซต์วิทยาลัย
2. สื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟซบุ๊ก อินสตาแกรม เป็นต้น
3. ป้ายประชาสัมพันธ์ / แผ่นพับ 4. การแนะแนวการศึกษา

ตอนที่ 3 แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

คำชี้แจง : กรุณาเขียนเครื่องหมาย (✓) ลงช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยแต่ละช่องจะแสดงระดับความคิดเห็น ดังนี้

5 = ระดับแรงจูงใจมากที่สุด

4 = ระดับแรงจูงใจมาก

3 = ระดับแรงจูงใจปานกลาง

2 = ระดับแรงจูงใจน้อย

1 = ระดับแรงจูงใจน้อยที่สุด

แรงจูงใจในการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ	ระดับแรงจูงใจ				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
ด้านอาชีพ					
1. ใช้เป็นความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
2. มีโอกาสทำงานที่ได้ค่าตอบแทนตามที่ท่าน ต้องการ					
3. มีความรู้พื้นฐานในการเป็นผู้ประกอบการ					
4. มีสถานประกอบการทั้งในภาครัฐบาลและ เอกชนรองรับการทำงาน					
5. มีโอกาสก้าวหน้าและมีแนวโน้มประสบ ความสำเร็จทางด้านอาชีพ					

แรงจูงใจในการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ	ระดับแรงจูงใจ				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
ด้านการพัฒนาตนเอง					
1. ท่านต้องการเรียนปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี					
2. ท่านมีความรู้ความสามารถทางด้านที่กำลังศึกษาอยู่					
3. ท่านต้องการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ทางด้านวิชาชีพ					
4. ท่านเรียนตามความสนใจเพราะต้องการทำงาน ทางด้านที่ตนเองเลือกหรือถนัด					
5. ท่านสามารถนำวิชาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ ในการดำรงชีวิตประจำวันได้					
ด้านสังคม					
1. เป็นวิชาชีพที่สังคมยอมรับ					
2. ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม					
3. การได้พบเพื่อนใหม่ ครูใหม่ สังคมใหม่					
4. สร้างเครือข่ายในการเป็นผู้ประกอบการ					
5. เป็นอาชีพที่สามารถยกระดับคุณภาพตนเอง ให้เป็น ผู้นำหรือผู้บริหาร					
ด้านอื่น ๆ					
1. ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ					
2. วิทยาลัยเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป					
3. เปิดโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้ที่สนใจ					
4. เป็นองค์กรในการสร้างงาน สร้างอาชีพ					
5. เพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ และคิดค้นนวัตกรรม สิ่งประดิษฐ์					

ตอนที่ 3 การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี

คำชี้แจง : กรุณาเขียนเครื่องหมาย (✓) ลงช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยแต่ละช่องจะแสดงระดับความคิดเห็น ดังนี้

5 = ระดับการตัดสินใจมากที่สุด

4 = ระดับการตัดสินใจมาก

3 = ระดับการตัดสินใจปานกลาง

2 = ระดับการตัดสินใจน้อย

1 = ระดับการตัดสินใจน้อยที่สุด

การตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	ระดับการตัดสินใจ				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1. ท่านตระหนักถึงความต้องการในการเลือกเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี					
2. ท่านแสวงหาข้อมูลของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรีก่อนการตัดสินใจเลือกเรียน					
3. ท่านได้ทำการประเมินทางเลือกวิทยาลัยก่อนจะตัดสินใจเลือกเรียนของวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี					
4. ท่านตัดสินใจเข้าเรียนวิทยาลัยพณิชยการธนบุรีเป็นลำดับแรก					

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่สละเวลาในการตอบแบบสอบถาม

ประวัติผู้เขียน

